

PIK LXVI, Ч. 9

БЕРЕСЕНЬ – 2009 – SEPTEMBER

№ 9, VOL. LXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXVI

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

Ч. 7-8

Редактор – Тамара Стадниченко

Відповідальна за україномовну частину журналу – Лідія Баб'юк-Слиж

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Ася Гумецька, Христя Швед,
 Марта Тарнавська, Вірляна Ткач, Наталія Даниленко,
 Мовна коректа – Святослав Левицький

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодинокі число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVI

JULY-AUGUST

№ 7-8

Editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
 Lidia Babiuk Slysh – UNWLA Press Secretary
 Martha Bohachevsky Chomiak, Assya Humetsky,
 Christine R. Shwed, Marta Tarnawsky, Viriana Tkacz,
 Natalia Danylenko

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками...	1
Ярослава Панчук. Марія Дольницька – мистець емалю	3
Конкурс на отримання стипендії ім. Еви Сташків	4
Роксоляна Яримович. Роксолана	5
Наша обкладинка	6
Евгенія Ковальська. Українські весільні звичаї, пристосовані до сучасного життя	7
Маріанна Онуфрик. Українська жінка-науковець: бути чи не бути?	9
Марія Левицька. Лист до дітей	11
Марта Тарнавська. Діти (Уривки із щоденника)	12
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	15
Welcoming new UNWLA members	17
Our Cover Artist	17
Ukrainian Pysanky Featured at International Exhibit in Dubai	17
Lilja Kovalenko. A Gift for St. Nicholas the Wonderworker	18
Ірина Рудик. Подорож в Україну	20
Лідія Слиж. Зустріч з українською громадою штату Північна Кароліна	22
Уляна Лоза. Загальні збори 49-го Відділу СУА	23
Irene Krawczuk. Branch 98 Celebrates 21st Anniversary	24
Любомира Бойко. Загальні збори 86-го Відділу СУА	25
Марія Іванків. Ініціатива 8-го Відділу СУА	26
Marie Zarycky-Cherviovskiy. Branch 96 Annual Meeting and Elections	27
Оксана Шараневич. Батько і Матір – два сонця гарячих	28
Тереса Царик. Пам'ятникові Великого Кобзаря у Вашингтоні 45 років	29
Знайди час...	29
Татіяна Рішко. Праця 92-го Відділу СУА у 2009 році	30
Відійшли у Вічність	32
Христя Швед. Казка про нерозум	34
Пожертви і подяки	14, 31, 36

На обкладинці: Марта Гірняк Воевідка. “Амариліс”.

On the cover. Martha Hirniak-Voyevodka. “Amaryllis”.

Підписано до друку 19 серпня 2009 р.

Маріянна Заяць, голова СУА. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.

В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2009 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.

Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to

UNWLA, Inc.

203 Second Avenue, New York, NY 10003

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Сподіваюся, що ви всі насолодилися літом та відпочинком і тепер сповнені енергії та готові братися за цікаві завдання, що їх ми запланували на останні місяці 2009 року. Знову ж таки, ми запрошуємо вас відвідати наш вебсайт і ознайомитися з осінніми акціями Союзу Українок Америки, а також заохочуємо вас додати до списку заходи, заплановані на осінь вашим відділом СУА. Наш експерт оновлює вебсайт одразу ж, як отримує нову інформацію. Це справді чудовий шлях поширювати новини серед відвідувачів нашого сайту і зручний спосіб знайти потрібні заходи, щоб спланувати нашу спільну діяльність восени. (unwla@unwla.org)

Хочу скористатися нагодою і привітати парламентаря та вільну членку СУА Оксану Ксенос із призначенням її Федеральним суддею з адміністративного права в Детройті, штат Мічіган. До цього призначення пані Ксенос була адвокатом та фахівцем з податкового законодавства для організацій, звільнених від оподаткування у Відділі постанов та угод Служби внутрішніх доходів у Вашингтоні, штат Колумбія. Щиро вітаємо Вас, Оксано!

29 червня Першій леді України Катерині Ющенко вручили медаль та папську нагороду під час невеликої церемонії в Українському Інституті Америки. Пані Ющенко назвала великою честю своє повернення до Українського Інституту, де перебувала в оточенні багатьох друзів та керівників організацій української спільноти Америки, запрошених Генеральним Консулом України Миколою Кириченком. (27 липня новим Генеральним Консулом став Сергій Погорельцев, котрий повернувся для цього в Нью Йорк). Ми прощаємося з Консулом паном Кириченком, який завжди уважно ставився до Союзу Українок Америки, надавав нам свою підтримку та допомогу. Того ж дня у Постійному представництві України при ООН відбулось святкування Дня Конституції, проведене Послом Юрієм Сергєєвим. На цю акцію завітала цікава гостя – Айла Баккаллі – голова Американської асоціації кримських татар. Пані Баккаллі поділилася з нами своїм баченням політичного та соціального становища в Криму, і ми обов'язково запросимо її детальніше викласти свої погляди в інтерв'ю для майбутнього числа журналу «Наше Життя».

Декілька тижнів пізніше мені випала честь зустрітися з чарівною Русланою під час III Фестивалю української культури на Союзівці. Ми обмінялися номерами телефонів і сподіваюся, що матимемо нагоду знову зустрітися під час моїх відвідин Львова. Окрім того, що Руслана – народна артистка України та переможець пісенного конкурсу «Євробачення» 2004 року, вона ще й Посол доброї волі від України в Дитячому фонді ООН й активний учасник інших благочинних місій, в тому числі бореться з проблемою торгівлі людьми. Наша перша телефонічна зустріч відбулася в липні 2008 року, коли Руслана відвідувала Вашингтон: тоді ми обговорювали заходи допомоги жертвам повені 2008 року в Західній Україні, які організувала і американська, і українська сторони.

Річні наради Головної Управи СУА заплановані на 23-25 жовтня, під час яких не тільки розглядатимемо та оцінюватимемо наші численні досягнення, але й будемо плянувати працю СУА на майбутнє. Якою ми бачимо нашу організацію в майбутньому? Якими шляхами будемо іти до наших цілей? Перед СУА чимало завдань, але тим більшим буде задоволення від їхнього вирішення!

Маріянна Заяць, голова СУА.

Календар діяльності

29 червня. Український Інститут Америки. Перша леді Катерина Ющенко одержує папську нагороду.

Зліва направо: Маріянна Заяць, голова СУА; Мирослава Роздольська, голова всеамериканської громадської організації „Нова українська хвиля”; Тамара Галло Олексі, Виконавчий директор УККА; Стефан Качарай, голова УНСоюзу.

29 червня. Постійне представництво України при ООН. День Конституції (28 червня).

Айла Баккалі, голова Американської асоціації кримських татар та Маріянна Заяць, голова СУА.

29 червня. Постійне представництво України при ООН.

Д-р Христина Дурбак, голова та засновник організації «Світова передача інформації» та Маріянна Заяць, голова СУА.

11 липня. 60-річчя Співки Української Молоді (СУМ), Елленвіл, штат Нью Йорк. Почесна голова Окружної Управи СУА Нью Йорку Надія Савчук представляє СУА та передає вітання від голови СУА.

16 серпня. Маріянна Заяць та вільний член Екзекутиви СУА Віра Кушнір відлетіли до Львова на Річні наради СФУЖО та Річні Загальні збори Ради Директорів СКУ.

Марія Дольницька – мистець емалю

Павло Ковжун в журналі “Мистецтво” ще в 1932 році писав: „Марія Дольницька – непересічний мистець, досконалий майстер і справжній поет – так мало знана серед української спільноти. Творити для своєї нації, віддати їй придбане довгими роками знання, весь свій хист, свою творчість і вогонь, всю себе – розкидати свою працю довгих днів та ночей по чужих збірках і музеях, а не бути знаною серед своїх, яка трагедія!”

Марія-Софія Дольницька народилася у Львові 1 січня 1895 року в родині Антона Дольницького. Батько її, нащадок старого священничого роду був довголітнім суддею найвищого трибуналу у Відні. Дитячі й частинно юні літа провела у Львові, звідки ціла родина перенеслася до Відня. Тут вступила до Мистецько-Промислової школи, де чотири роки вчилася рисунку й малярства, а три роки емалевої техніки. Між її професорами був відомий австрійський маляр Оскар Кокошка. Уже під час студій Дольницька звернула на себе увагу – головню своїми емалевими творами, здобувши навіть рідкісну нагороду за триптих “Розп’ятий Христос.”

Закінчивши студії, Дольницька з питомим їй запалом і енергією включилася в мистецьке й культурне життя української громади Відня. В той час, а були це 1920-ті роки, перебувала там велика кількість українських емігрантів. Познайомилася вона тоді з такими видатними особами як Євген Чикаленко, Олександр Олесь, а найближче заприятелювала з Оленою Залізняк і Ольгою Басараб. У своїх спогадах пише: “Ми були молоді, палкі патріотки. Жили духом молодої воскресаючої України. Разом читали усю новітню літературу. Жили в якомусь піднесеному стані духа: запал, віра, захоплення. Ми ходили немов по хмарах!” Дольницька часто виступала тоді на літературних вечорах, по-мистецьки рецитуючи твори Шевченка, Франка, Олесья. Драматичне мистецтво було ж її першою молодістю мрії!

Найближчі роки після студій присвятила малярству. Малювала передовсім портрети, у більшості пастеллю. У 1921 році виїхала до Америки, щоб, як писала у листах, зміряти свої сили на чужині й серед найтяжчих умов не спроневеритися мистецтву. По чотирьох роках

вернулася до Відня і від тоді почала працювати виключно в мистецькій емалі. При зустрічах з приятелями казала, що емаль зі своїми непередбаченими ефектами, загадковістю техніки й великою відпорністю на вплив часу її полонив, а вогонь печі причарував на все життя.

Серед мистецької спадщини Дольницької поважна частина – це твори на античні теми з грецької мітології. Вона любила клясичну літературу, добре знала старовинне грецьке мистецтво, та вважала, що твори з Аполлоном, Орфеєм, музами – завжди будуть зрозумілі, а “вічний” матеріал емаль, на її думку, добре надавався для вічних тем.

У творах на релігійні теми Дольницька шукала зразків в українських іконах. Однак не копіювала їх, а тільки притаманним собі способом уміла передати чуття і одухотворення своїх персонажів. Перед кожною працею добре підготовлялася до задуманої теми. Коли працювала над іконами чотирьох Євангелістів, прочитала ціле Євангеліє, щоб вчутися в стиль кожного євангеліста й з того відтворити характер їхніх постатей.

До більшої групи творів Дольницької належать також твори на українські теми. В них пов’язала вона народні типи жінок, дівчат, гуцулів в добре скомпоновані самостійні твори. До помітних творів з українськими сюжетами належать: “Червона Калина”, “Зажурена Україна”, “Покров” та численні “Мадонни”. Пояснюючи “Українську Мадонну” Дольницька писала: “Послугуючись модерною технікою, однак не відступаючи від нашої українсько-візантійської традиції, я хотіла надати праці радісного тону, примінюючи веселі кольори в селянському стилі: цвітистий жупан, селянську сорочку та ясну князівську корону – як вислів моєї великої туги за нашим втраченим раєм – українським селом.”

Емалі Дольницької були такі гарні й оригінальні, що скоро знаходили покупців.

Брала вона також участь у багатьох збірних виставках в Європі й Америці. Крім індивідуальних виставок у Відні, Дольницька мала одну велику виставку у Празі в Музеї Прикладного Мистецтва. Її твори знаходяться в музеях Відня, Франкфурту над Майном, Ессені та в багатьох приватних колекціях Європи

(також у львівських збірках), – а також в Америці й Ізраїлю.

Майже ціле своє творче життя прожила у Відні. Жила скромно. Мала просторе, затишне помешкання, де панували порядок і чистота. Прикрасою хати була добірна бібліотека й кілька дрібних пам'яток з України. На стінах, крім родинних портретів та гравюри Наполеона, не було ні її образів, ні рисунків. Пристрасно любила музику, особливо оперу та український церковний спів. Чи не самотньою її приймистію у Відні були відвідини опери. Жартуючи, оповідала приятелям: “Я звичайно їжджу до мого ательє чи до міста трамваєм, але до опери обов'язково замовляла таксівку, бо це для мене велика й радісна подія.”

З вигляду була дрібного росту, жвава й рухлива. Голова округла, з чорною кучерявою гривкою на чолі. Очі сірі, великі, дивилися весело й все бачили. Руки мала прегарні, з видовженими пальцями – руки мистця. Вміла дотепно оповідати, мала почуття гумору, виглядала на життєрадісну, активну й приступну

людину, яка любила товариство, світ і життя.

Та, на жаль, з віком фізичні сили Дольницької зменшувалися і була вона змушена залишити працю в своїй улюбленій емалі.

Останнім її твором була пропам'ятна таблиця Академічного товариства “Січ” для церкви св. Варвари у Відні.

Через дивний збіг обставин перший її твір – олійний образ св. Варвари й останній, пропам'ятна таблиця з Архистратигом Михаїлом, знаходяться у віденській українській церкві.

Залишилася також монографія її творчості, видана заходами родини і приятелів в Рочестер, Н. Й. Ця прегарно видана монографія, гідна визначного й оригінального мистця емалі, яким була неповторна Марія Дольницька.

Померла 27 жовтня 1974 року, проживши 80 літ.

*Опрацювала Ярослава Панчук,
культ. освітня референтка
74-го Відділу СУА*

КОНКУРС НА ОТРИМАННЯ СТИПЕНДІЇ ім. ЕВИ СТАШКІВ

Союз Українок Америки повідомляє про конкурс на надання стипендій з Фонду ім. Еви Сташків в наступних категоріях :

1. На студії української мови для абсолювентів журналістики, мовознавства, бібліотекарства, музейництва та споріднених наук, які плянують використати знання української мови у професійній праці.
2. На студії для досягнення докторату в ділянках українознавства або порівняльних дослідів у ділянках літератури, історії, соціології, музикології і інших тем, після того, коли університет апробує тему.
3. Допомога у виданні наукової праці з ділянки українознавства, прийнятої до публікації авторитетним видавцем.

Претендувати на стипендії можуть тільки членки СУА з американських або канадських університетів, які вступили до організації щонайменше за один рік перед внесенням подання на стипендію. Висоту стипендії вирішує комісія.

За дальшими інформаціями і аплікацією просимо звертатись на нижче подану адресу:

UNWLA (Eva Stashkiw Scholarship Fund)
203 Second Ave
New York, N.Y. 10003

Термін надсилання аплікацій – 31 грудня 2009 року

РОКСОЛАНА

(Доповідь на сходинах 56-го Відділу СУА, 7 квітня 2009 р.)

Перш за все я хочу представити історичні події за часів Османської (Оттоманської) династії та султана Сулеймана Великого (1495-1566) і його дружини Роксолани (1500-1558).

Коли Золота Орда почала занепадати, татари розбилися на окремі орди. Кримські татари утворили незалежну державу і завдяки географічному відокремленню Криму здобули собі сильну позицію над Чорним морем. В 1479 році Крим прийняв протекторат Туреччини. З того часу починаються безперестанні наїзди Кримських татар на Україну. Головним предметом здобичі татар були люди – молоді і здорові чоловіки і жінки, котрих татари доставляли для турецького султаншого двору.

Ті невільники, що були продані на Османських базарах, зазнали найменше жорстокості. Тільки вибрані молоді жінки були призначені до гарему Оттоманів і тільки ті вибрані одиниці були привілейовані стати наложницями або жінками султана. Однак вибитись в гієрархії гарему вимагало неабияких здібностей. Невільниця не мусіла бути дуже красивою, але природні її здібності (таланти), сильний характер, дипломатія, витривалість

були важливими, ну і щастя. Вибраних до гарему молодих жінок навчали не тільки шиття, вишивання, співу, танців і т.п., але також мови і літератури. Вкінці мама султана вирішувала вибір дружини для свого сина.

Роксолана – це історична постать відома в нашій і світовій історії. Існує багато джерел про Роксолану в німецькій, польській, італійській (венецькій) і українській мові, але й існує багато легенд.

Ми не знаємо докладно, як Роксолана дійшла до тої привілейованої позиції у дворі Сулеймана Великого. Фактом є те, що вона була найбільш люблена жінка Сулеймана і він не бажав уже інших жінок, а зробив її законною султаншою. Ми знаємо також, що вона відіграла дуже важливу роль в житті і політичних рішеннях султана Сулеймана. Про все це ми довідуємось з хронік послів того часу вище згаданих країн. Наприклад, австрійський посол мав нагоду спостерігати за Роксоланою і написав у своїй хроніці, що Роксолана дуже добре знала вдачу Сулеймана і вміла ним керувати.

XVI століття в Європі було початком відродження – ренесансу, і в той час були нові наукові відкриття та панування трьох молодих сильних монархів того часу: англійський король Генрик VIII, Габсбургський Карло V і французький Франсуа I. В той же час в ісламському світі султаном став 25-літній Сулейман. Він був муж великої культури, талановитий і позитивний державний провідник. Він також репрезентував ренесанс в своїй державі. Сулейман був цілком відмінний від своїх попередників, що були надзвичайно жорстокими.

Існує багато джерел з 16-го і 17-го століття, котрі описують Роксолану як інтелігентну, впливову і легальну жінку Сулеймана I-го. Ці інформації подають переважно послі з різних країн Європи. Ці послі мали нагоду бачити Роксолану, бо вона часто брала участь в політичних договорах Сулеймана. Вона ніколи не мала закритого обличчя, як це було прийнято в мусульманській релігії. Більшість цих джерел доказує, що Роксолана була родом з Галицького Поділля, з міста Рогатина. Ім'я її було Анастасія,

або Олександра Лісовська, донька священика. Народилась вона в 1500 або 1505 році, а померла в 1558 році.

Роксолана дуже хотіла, щоб її син став наслідником і вела інтриги проти Мустафи, сина першої жінки Сулеймана. Мустафа був задушений, а престолонаслідником став Селім, син Роксолани.

Михайло Литвин, український дипломат на службі Литовщини в своїх мемуарах з 1548-1551 років пише: «Теперішня дружина турецького султана, яку він дуже любить, була зловлена в полон десь в наших землях». В Топкапі – гаремі султана Роксолана була знана як Хуррем (Гуррем) султан, або радість султана.

Агатангел Кримський, видатний український орієнталіст і турколог XIX століття у своїх історичних записках описує, що в 19-му столітті була написана музика до опери «Роксолана» композитором Денисом Січинським і п'єса тої самої назви, яку написав Гнат Якимович.

В 1930 році публіцист і політичний діяч Осип Назарук написав історичну повість про Роксолану. Назарук використав доступні йому джерела про Роксолану, написані в різних мовах. Він також подорожував в околицях, де жили герої його повісті.

На Заході Микола Лазорський видав роман «Степова квітка» в 1965 році. Цей автор, на жаль, не подає жодних джерел, якими він користувався.

В Радянському Союзі Павло Загребельний також написав твір про Роксолану в 1978 році. Йому служили документи, легенди, хроніки тощо.

Крім повістей існують також портрети Роксолани по різних музеях світу. Існує біля вісьми історичних портретів Роксолани, з яких п'ять є олія, а три - гравюри. Найбільш знаний і найбільш автентичний портрет Роксолани знаходиться в турецькому музеї Топкапі в Істанбулі. Це був колись палац, в якому жила Роксолана зі своїм чоловіком Сулейманом Великим.

Відомі італійські художники малювали портрети Роксолани. В Музеї в Сарасоті на Флориді знаходиться портрет Роксолани роботи Тіціяна (1488-1576) (або його школи) під назвою Султана Росса. (пропонуємо нашим читачам). Існують також портрети Роксолани в Національному Музеї у Львові.

У дворі Сулеймана Роксолана мала репутацію інтригантки, але була знана також за добрі діла. Вона збудувала будинок для бідних мусульман, жіночий шпиталь і мечеть. Самозрозуміло, що історія трактує її залежно від того, хто її написав.

Аналіз її характеру можна знайти в творах тих письменників, про яких я згадувала і тоді витворити власну опінію про відому в цілому світі українку-імператорку Гуррем Султан.

Першоджерела:

Осип Назарук. Примітки і пояснення до його повісті «Роксоляна».

Павло Загребельний. Авторське післяслово з його повісті «Роксолана».

Агатангел Кримський. Інформації з його «Історичних Записок».

Lord Kinross, *The Ottoman Centuries*.

Інтернет.

Наша обкладинка

Марта Гірняк Воевідка після одержання диплому Клівлендського Інституту Мистецтва поступила на дальші студії у Кент Стейт Університет, де досягнула ступінь магістра (під час магістерських студій читала лекції студентам). Пізніше продовжувала своє навчання у Відні в Академії Прикладного Мистецтва, де її праці було вибрано на виставку „Сторіччя Академії”.

Гірняк Воевідка брала участь у збірних та самостійних виставках в Америці та Європі. Її праці були прийняті до конкурентних виставок Клівлендського Музею Мистецтва, де була нагороджена і опублікована музеєм. Востаннє виставляла свої праці в Українському Інституті Америки (Нью Йорк) та в Музею Мистецтва Невади, де працює інструктором.

Евгенія Ковальська

УКРАЇНСЬКІ ВЕСІЛЬНІ ЗВИЧАЇ, ПРИСТОСОВАНІ ДО СУЧАСНОГО ЖИТТЯ

Фотографія з 20-их років минулого століття. Село Ферескул (тепер Черемошня) на Гуцульщині. Старша сестра Надія вдягає весільне чільце молодшій Софії, які є дочками місцевого пароха о. Степана Антимовича. Обидві побралися з братами о. Євгеном та о. Богданом Левицькими. Останній був парохом в м. McAdoo, Пенсильванія. (Світлину відновив Володимир Ткаченко.)

Всі слов'янські народи мають подібні весільні звичаї, але найбільш багаті і різноманітні є українські весільні звичаї і обряди. На центральних землях України з приходом советської влади було офіційно знесено церковні шлюби, а з ними зникли і весільні звичаї. Зате в Галичині, на Закарпатті та на Буковині затрималися вони аж до Другої світової війни як в селах, так і в містах. Але навіть за советських часів в селах ці звичаї і далі існували.

Відколи Україна стала незалежною державою, весільні традиції і звичаї відродилися разом з відродженням релігії. Особливо дотримуються їх в селах.

Весільні традиції можна поділити на три головні акти: сватання, заручини та саме весілля, яке в Україні в середньому триває три дні.

Кожен з цих актів має свій окремий церемоніал.

На еміграції весільні звичаї поволі стишаються. Їх замінено обрядами, запозиченими у чужинців, які зовсім не кращі від наших, а найважливіше, далекі для психіки українців. Як виправдання вживається звичайно оклепана фраза: „Живемо в модерних часах, мусимо йти з духом часу, не можемо бути висміяні, застосовуючи звичаї, що зовсім не надаються в сучасному житті”. На такі фрази можуть собі дозволити люди, що одружують своїх дітей з чужинцями. Бо ж друга сторона теж має право вимагати впровадження своєрідних традицій, і, щоб не робити весільного „бігосу”, краще не зачіпати наших традицій. Але коли одружуються двоє молодих українців, чому ж не відбутися весілля за традиціями українських століть, пристосовавши їх відповідно до сучасного життя? То ж певно, що не можна практикувати тепер в мільйонних містах все те, що відбувалося в українському селі, чи навіть місті, де більшість населення було українське. Є однак моменти, які можна вибрати з цілого жмутку весільних обрядів і практикувати їх на сучасних весіллях. Вони нададуть весіллю українського забарвлення.

От візьмим такий дуже практикований в Америці звичай прощання дівочого стану (bridal shower). Його дуже гарно можна замінити нашим традиційним вінкоплетенням, яке по суті в Україні має те саме психологічне значення. Плели вінки кілька днів перед шлюбом. В домі нареченої збиралися подруги та вибрані дружки і при піснях, притаманних цій церемонії, плели вінок молодій до вінчання з барвінку або мірту (залежно від місцевості). Звичай вінкоплетення дуже гарний та зворушливий, під час якого безперервно співали обрядові пісні саме для цієї церемонії. Кожна дружка мусіла вплести пару листків чи галузок, обов'язково парне число, що означало знайти й собі пару. Опісля такий вінок клали на хліб, який спекла сама наречена. Найстарша дружка несла хліб з вінком до матері молоді, яка благословила вінок і на мить клала його на голову дочки, що означало, що матір вірить у дівочтво доні. Вінок був символом дівочтва.

Такий звичай можна добре змодернізувати. Замість банального прощання нареченої подругами, можна виплести з мірту два віночки, які опісля вживатимуться в церкві при вінчанні (коли священник кладе молодим на голову). Під час такого плетення можна співати різні українські пісні, почавши від сентиментально-любовних і закінчивши патріотичними.

У день вінчання батьки прощали своїх дітей двома іконами (іконою Ісуса Христа і Божої Матері), коли виходили з хати до церкви. Молода і молодий клякали перед своїми батьками, цілували їх руки і просили благословення. Батьки благословили тричі іконами, промовляючи слова благословення. Цей звичай можна без жодних змін затримати і сьогодні.

В церкві перед присягою старший дружба стелив вишиваний рушник, на який молоді клякали. Цей звичай також можна підтримати.

А ось ще одна релігійна церемонія, яка має глибоке традиційне значення після вінчання. Це „Вивід” – молитва, яку відмовляє священник над одруженою жінкою. До виводу клякає лише молода, священник накриває її голову хусткою – символом молодості і відмовляє відповідну молитву.

Обов’язковим весільним ритуалом є привітання молодих хлібом і сіллю, коли вони приходять з церкви. Хліб має бути округлий. Батьки на порозі дому зустрічають ним молоду пару.

Зворушливим звичаєм є вже в кінці весілля перев’язування молодої цією самою хусткою, що накривали її при виводі на знак, що вона вже молодиця. Цей обряд можна дуже добре застосувати і на модерному весіллі.

Найстарша сваха саджає молоду посередині залу і перев’язує її голову хусткою. Дружки і дівчата роблять колесо і співають сентиментальну пісню. Після того молода перетанцює традиційного вальса з молодим, друзями та старостами. Опісля у її віночку (чи вельоні) танцюють всі дружки та найближчі подруги.

На весільному столі, на чільному місці перед молодими мусить обов’язково стояти коровай. Він має бути оздоблений голубами, шишками та різними фігурками (залежно від околиці). Після весільного прийняття коровай крає старший дружба (в деяких місцевостях коровай розламують молоді. Хто відломить більшу половину, той верховодитиме в домі). Кожен гість дістає кусочок короваю, а дівчатам дають пташки, шишки, квітки. Одну пару голубів залишають молодим. При цьому свахи приспівують пісню: „Засвіти, Боже, з раю нашому короваю, щоб було видненько краяти дрібненько”. На теперішніх весіллях такий коровай крається перед краєм весільного торта. Читаємо в старих хроніках, що на весіллі однієї з дочок Ярослава Мудрого поруч короваю стояв на столі калач, що мав вигляд млинського колеса, прибраний смаженими в цукрі овочами та квітами з різнобарвного цукру, який приготував спеціально спроваджений з Франції пекар солодкого печива. Цей калач був подібний до сьогоднішнього торта, якого не було на весіллях по селах, але по містах майже все пекли поруч короваю весільний торт.

Як вище згадано, наші весільні звичаї і обряди дуже різноманітні. Але якщо застосуємо хоча б те, про що тут сказано, то вже весілля формою і змістом матиме український характер.

Гумор

- Як це так, що ти не одружився?
- Я все шукав ідеальну жінку.
- І не знайшов?
- Ні, знайшов, але вона шукає ідеального чоловіка.

- Ти по любові одружилася чи з розрахунку?
- По дурості.

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА-НАУКОВЕЦЬ: БУТИ ЧИ НЕ БУТИ?

Питання гендерної рівності, яке є одним з умов становлення демократичного суспільства, з самого початку його виникнення здебільшого розглядається у площині політичної рівноправності чоловіків і жінок, як то право волевиявлення, право бути обраним чи призначеним на посаду до органів влади тощо. До цього часу вважається, що одержавши ці права, жіноцтво задовольнило свої потреби чи прагнення до самоствердження та самореалізації. Натомість суспільна площина гендерної рівності, а саме рівність у виборі діяльності, отримання роботи, зокрема в Україні, зіштовхується з проблемою її реалізації внаслідок певних економічних, культурних чи моральних забобон.

Прийняття незалежності України у 1991 році справді надало більше можливостей українським жінкам у самореалізації. Проте тенденція до відчутного збільшення кількості жінок у суспільному, політичному та економічному житті ще не відобразилася у житті науковому. За моїми підрахунками серед близько 530 дійсних академіків Академії наук України менше 2% є жінками.

Безсумнівно, цей факт не відображає реального внеску українських жінок у результати наукових здобутків української науки в цілому. Зокрема, у науково-дослідному інституті, де я працюю, понад 50% усього штату робітників є жінками. І запевняю вас, що така ситуація не є унікальною, а швидше звичною в українських наукових колах. Для прикладу, серед молодих науковців, що публікуються у провідних фахових виданнях, наукові роботи (статті, тези) виконані жінками складають більше 60 % усього матеріалу, теж саме стосується і учасників різноманітних наукових заходів (конференцій, семінарів, круглих столів).

Разом з тим, очевидним є той факт, що співвідношення кількості чоловіків до кількості жінок стає більшим на користь чоловіків по мірі зростання наукової кар'єри, тобто кількість жінок, що досягли професійного успіху як науковці, я маю на увазі кар'єрне зростання, є мізерною.

Така ситуація пояснюється насамперед тим, що жінки є справді більш науково активними, адже загальновідомо, що наука – це творчість, вміння передбачати і аналізувати, це натхненна праця, а така розумова робота за своєю природою є більше жіночою, ніж чоловічою. Варто також сказати, що українською мовою саме слово “наука” є жіночого роду. Проте досягти реальних здобутків у цій сфері вдається лише незначній кількості жінок і це пояснюється насамперед побутовими, соціальними і суспільними причинами, а зовсім не тим, що жінка є не амбітною, чи не здатна взяти на себе відповідальність як керівник науковою організацією чи наукового проекту.

Серед таких причин варто виділити найголовнішу – це виняткову роль жінки як “берегині сімейного вогнища”, тобто дружини, матері, господарки. Я зовсім не прагну перекласти обов'язок раннього догляду за дітьми, їх виховання, материнської турботи на чоловіків. Навпаки, я вважаю, що маму дитині не здатен замінити навіть найкращий батько у світі, особливо у перші роки життя. Проте, хто сказав, що жінка не здатна поєднувати наукову роботу і виховання дітей? Але про це пізніше.

Достатньо вагомою причиною є порівняно невисока заробітна плата у науковій сфері в Україні, хоча це стосується однаковою мірою і чоловіків, проте жінок вона торкається ще й з морального боку – відповідальності: оскільки жінка (мати, дружина) взяла на себе сміливість поєднувати домашню роботу із професійною діяльністю – то це повинна бути економічно виправдана професія, яка попри те, що забирає час – приносить і суттєві доходи.

Крім того, вагомою перепорою на шляху до кар'єрного зростання жінок у науковій діяльності є закритість наукових клубів, наукових товариств. Я неодноразово була свідком ситуацій, коли обговорюючи певну наукову проблему, чоловіки звертались один до одного зі словами: “Ви ж розумієте, про що я кажу” або поблажливо всміхались, вислуховуючи думки своїх колег-жінок, які були навіть вище їх за

розміром наукових здобутків чи звань. Тобто більшості чоловікам, які виховані у державі, де слово демократія сприймалося як непотрібний, шкідливий механізм державного устрою, важко сприймати жінку як цікавого співрозмовника, колегу, достойного конкурента.

Варто також наголосити, що й самі жінки внаслідок цих вищезгаданих причин ще не до кінця впевнилися у своїх силах і надають перевагу спокійній, розміреній праці у середній ланці наукових співробітників. Впевнена, що українська наука втрачає від такої ситуації.

То який же вихід із цього становища, спитаєте ви? Щодо вирішення поставлених проблем, то, на мою думку, їх може бути декілька. Насамперед це організація наукових товариств типу “Жінки в науці” з реальними повноваженнями і засобами впливу. Варто сказати, що дана організація існує в Україні, проте, вона є настільки невливовою і невідомою навіть у наукових колах, що не має навіть власної Інтернет-сторінки, а також є ще більше закритою організацією, ніж згадувані вище наукові клуби для чоловіків. Можливо Союз українок, організація зі світовими масштабами діяльності, могла б зініціювати такий проект?..

Крім того, звичайно ж хотілося б принаймні часткового вирішення комфортних умов праці для жінок з дітьми, і не тільки науковців. Зокрема, потрібне нормативне затвердження і організація при науково-дослідних установах дитячих садків чи дитячих кімнат за рахунок працедавця (або навіть за умови вирахувань із заробітної плати самих жінок), щоб жінка могла бути спокійною, і навіть щогодини реально переконуватись у тому, що її дитина почувається добре. Особливо це

важливо, коли жінка годує дитину грудьми. Я знаю, що у США і у розвинених країнах Європи такі дитячі садки є, а як же щодо України?

Також варто було би організувати подібні “дитячі зони” у бібліотеках, архівах, музеях, лабораторіях, тобто у тих місцях, де здійснюється безпосередньо наукове дослідження.

Український законодавець також міг би потурбуватися про встановлення ненормованого робочого дня, тобто визначеної кількості годин, які жінка повинна реально провести на робочому місці за певний період часу (тиждень, місяць, рік), проте не встановлювати графік робочого дня.

Одним з важливих етапів здійснення наукового дослідження є їх апробація на різноманітних наукових заходах: конференціях, семінарах, зустрічах. Вони відбуваються у різних містах впродовж 3-7 днів і далеко не кожна жінка зважиться залишити на такий тривалий термін сім'ю, навіть якщо буде така можливість. Саме тому доцільно організовувати наукові заходи таким чином, щоб жінки мали змогу привозити з собою дітей, чи навіть сім'ю. Варто сказати, що у деяких країнах Європи існує така практика, проте наукова тематика таких заходів стосується саме проблеми активізації жіночої самореалізації в сучасних умовах. А як же наукові дослідження у галузі права, економіки, культури, медицини тощо?

Безперечно, формат даної публікації не здатен розкрити всі аспекти поставленої проблеми. Можливо, дехто із чоловіків побачить у ній надмірну долю фемінізму чи навіть упередженого ставлення до них. Запевняю, я з великою повагою ставлюся до чоловіків-науковців і до їхніх наукових здобутків, але серце болить за своє, жіноче, за українську науку...

Гумор

Питають учня: – Яка різниця між світлом і електрикою?
– За електрику треба платити!

Дорогі Читачі! Пропонуємо Вашій увазі лист однієї жінки до своєї дочки і зятя відносно навчання внука в школі українознавства. Просимо поділитися своїми поглядами відносно цієї теми на сторінках нашого журналу.

Дорогі мої Діти!

Починається новий навчальний рік і я хочу серйозно поговорити про навчання Павлуся в школі українознавства.

Дуже мене здивувала Ваша позиція щодо його науки, мовляв, він не хоче ходити до української школи. А ще Ви мотивуєте тим, що субота – це єдиний день в тижні, коли уся родина разом.

Невже Ви не розумієте, що не можете тримати все життя дитину біля себе? На все в житті приходиться свій час. Павлусеві вже пішов 8-ий рік. І чим більше він навчиться в дитинстві, тим більші шанси відкриються для нього в майбутньому. Наука ще нікому і ніколи не пошкодила, а навпаки, чим більше людина знає, тим ширший у неї світогляд. Мала дитина завжди хоче стати в житті тим, що бачить навколо себе. Ти, доню, хотіла бути вихователькою дитячого садочку. Тепер Павлусик хоче працювати в ресторані, як його батько.

Я працювала в одній родині, де шестирічна дівчинка ходила до першої класу, на фігурне ковзання, вчилася гри на піаніно і займалася дзюдо. І скрізь встигала, бо батьки заохочували її і допомагали. А ти, донечко, кажеш, що сама навчиш сина читати і писати. Якщо Ти не навчила його до цього часу, хоч мала всі можливості, то тепер, коли цілі дні працюєш, тим більше не буде часу.

Ніхто не знає, що чекає Павлуся в майбутньому. Я знаю людей, діти яких працюють від американських фірм у різних країнах світу (в тому числі й в Україні) лише тому, що знають мови. Павлусь має здібність до мов. Він вже усно володіє чотирма мовами, тому йому буде легко навчитися читати і писати по-українськи. І чим раніше він почне це робити, тим легше для нього.

Обов'язком батьків є заохочувати дитину до науки, помагати їй в цьому, а не слухати дитячі капризи. Мені сподобалось, як наш сусід сказав: „Мій син буде ходити до польської суботньої школи”. Він не питає, чи дитина хоче, бо знає, що наука потрібна для самої дитини.

Ви маєте прекрасні умови для навчання Павлуся в школі українознавства. Сусід зголосився везти його разом зі своїми дітьми. Я готова платити за навчання. Від Вас вимагається лише переконатися дитину (або й самих себе), що це робиться не для когось, а для нього самого.

Деякі діти в українській школі дуже погано володіють розмовною українською мовою, а є й такі, що взагалі не говорять по-українськи. Але хтось з батьків зацікавлений в тому, щоб дитина вміла читати і писати по-українськи.

Я вважаю, що спільними зусиллями ми допоможемо нашим дітям здобути високу освіту і забезпечити їм достойне життя. Прийде час, що вони зрозуміють нас і подякують за всі турботи. Завжди пам'ятаймо слова великого Кобзаря: „**І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...**”.

Мама і бабуся Марія.

З гумором легше йти по тернистій дорозі життя

Два хлопчики біля телевізора:

- Уяви собі, наші предки не знали ні радіо, ні електрики, ні телевізора.
Як вони могли жити?
- От вони й померли!

ДІТИ

Уривки із щоденника

(Продовження. Початок у ч. 7-8)

Стефанко, Іванко

11 січня 1990. Філадельфія. ...Я пригноблена і прибита. Ультразвук виявив якусь плямку на Стефанковій нирці. Найгірша можливість: рак. Спеціаліст, правда, потішав, що це – не єдина можливість, що далі тести можуть ситуацію вяснити і може діагноза не буде така застрашаюча. Але дитинча вчора довелося віддати до шпиталю...

...Уляна мусить бути із Стефанком у шпиталі, а семестр почався і Максим має лекції. Сьогодні він на час своїх лекцій мусить також Іванка завезти Улянці до шпиталю, бо що з ним зробить? Якщо кінцева діагноза виявить рака – перспектива дальшого життя – застрашаюча. Операція, хемотерапія, радіація. А це ж однорічне дитинча! Чи справді можуть ці заходи врятувати йому життя? І на як довго? Чи тільки вимучать дитину і будуть страшною травмою для всієї родини?

12 січня 1990. Філадельфія. Дзвонив учора ввечері Максим. Діагноза: рак. Що далі, ще невідомо. Справжній удар долі – не легко буде його перенести. Таке маленьке, спокійне, веселе дитинча! Ще пару днів тому бачили ми його, здавалося, зовсім здорового. Бігав з бабою за ручку по хаті, пускала я його і самого спертого на візочок, щоб пробував ходити. За час нашого побуту там зробився навіть більше "балакучий"

– час до часу почав видавати якісь звуки, часом такі як "ба-ба", "мама", але найчастіше – і це було потішне – "щось, щось". Апетит ще кілька днів тому мав знаменитий – приємно було його годувати і сам був як товстенька кльосочка. Усміхався, простягав ручки... І от раптом, як рукою зняло. Дитина почала по ночах дуже плакати, звертати, дістала гарячку, перестала їсти...

15 січня 1990. Філадельфія. Neuroblastoma. Діагноза, яка криє в собі нашу трагедію. Не можу спокійно про це говорити. Не хочу нікого бачити... Стефанка на пару годин відпускають зі шпиталю. Він має на ручці IV і дістає якісь антибіотики. Ще мають робити catscan і ще якісь тести.

17 січня 1990. Філадельфія. Кожного ранку моя перша свідома думка: Стефанко. Бідне моє вну-чатко! Чи вдасться його врятувати? Чи справді можливий ще поворот до нормального? Страшний жаль, здавалося, так добре вже укладалося їм життя!

19 січня 1990. Філадельфія. Catscan виявив рака на костях, тобто neuroblastoma в найгіршій стадії. Вчора зробили дитині хірургічний захід: вклали тубку чи щось таке, куди проведитимуть в організм хемотерапію.

22 січня 1990. Філядельфія. ...Вчора по телефону Максим сказав у відповідь на моє питання: "Сьогодні ми мали добрий день". Тобто: були разом утрюх: Максим, Уляна й Іванко, бо Баба Маруся залишилася із Стефанком у шпиталі. Бідні мої діти! Все їхнє життя тепер – розбите і навіть така нормальна обстановка, як бути родині разом у хаті – рідкість, добрий день, який треба вміти оцінити.

25 січня 1990. Філядельфія. З Максимом говорила передучора: дитині почали хемотерапію. Уляна в шпиталі. Він – удома з Іванком та бабою Марусею. Розповідав про Іванка. Каже: "знаєш, часом бувають і приємні хвилини. От я з Ромою Горбач і її дітьми взяв Іванка на санки. І він так тішився! І зовсім не боявся, сам навіть їздив на саночках!" Іванко не зможе ходити до „Світлички”, як раніше плянували. Головно через те, щоб не приносити від інших дітей бактерій, які через Іванка могли б пошкодити Стефанкові. Дитину в час хемотерапії, казали лікарі, треба особливо берегти від можливої зарази.

5 лютого 1990. Філядельфія. Примушую себе воскресити щоденник, як примусила себе воскресити себе саму до життя. Ніколи досі ніщо так мені не боліло, як нещастя, що звалилося на голову Максимові. Дитина проходить хемотерапію, була пару днів вдома, вже знову в шпиталі. Телефонуюмо кожний день, але їх тепер часто немає вдома – рідко бувають всі разом.

1 березня 1990. Філядельфія. ...Марко був пару днів у Торонто... Відвідав, очевидно, Максима... Каже, що Стефко виглядає і поводить себе нормально, тільки зовсім вилісів від хемотерапії....

6 квітня 1990. Філядельфія. Стефанко – на четвертому турі хемотерапії в шпиталі. На 30 квітня запланована операція, а тоді знову – хемотерапія, а може ще й радіація...

16 квітня 1990. Філядельфія. На свята завжди сумніше, як звичайно. В суботу, пораючись біля кухні, слухала я українську радіопрограму. Пісня "Страдальна мати під хрестом стояла" зворушила мене так, що я розплакалася. Думаючи, очевидно, не про Матір Божу, а про Уляну... Ми з ними у щоденному контакті. Але до телефону і їм і нам треба тримати емоції під контролем. Не місце для мелодрами там, де є справжня трагедія.

Неділя, 29 квітня 1990. Філядельфія. Дівчинка! Ніночка! Народилася в суботу 28 квітня, зараз після півночі. Коли Марко потелефонував вранці – в них [у Лос Анджелесі] була 4 година ночі. Родила Ія порівняно швидко: до шпиталю прибула біля восьмої ввечері, а по 12 вже була дитина. Трохи перелякалися, бо дитинча захлинулося рідиною і треба було закладати йому рурку, щоб прочистити легені, але кажуть лікарі, що вже все добре. Дай Боже, щоб здорова росла! Я справді рада, що матиму внучку. Шкода тільки, що різниця віку між нами не дозволить на такий близький rapport, як мала я із своєю бабунею! Але моя бабуня була від мене тільки 36 років старша, а я від своєї внучки майже 60!

30 квітня 1990. Філядельфія. Сьогодні вранці наш маленький Стефанко пройшов 3-годинну операцію на рака. Вирізали тумор, що був між ниркою і хребтом, і зробили розтин для біопсії під коліном, де раніше також був рак. Біопсія за кілька днів виявить, чи вирізані клітини мертві від хемотерапії, чи може ще живі... Дитина, кажуть лікарі, операцію перебула добре, але наступні дні напевно будуть тяжкі і для малятка і для Уляни й Максима. Я телефонувала сьогодні вполудне з роботи до Максима, який був тоді вдома з Іванком. Тепер потелефонувала Уляна – з дому. Максим якраз на зміну їй пішов до шпиталю, до Стефанка. Такий от наш родинний Чорнобиль – а в Україні таких трагедій – безліч...

1 травня 1990. Філядельфія. Сказав про свою донечку Марко: "Вона виповнила порожнечу, про яку я навіть не знав, що вона існує."

7 травня 1990. Філядельфія. Стефанко ще в лікарні: має після операції якусь інфекцію і гарячкує. Але біопсія виявила, що хоч у вирізаному туморі було 40% живих ще ракових клітин, то на костях і в спинному мозку (Bone Marrow) рака нема. Це трохи ліпше, як вказувала первісна діагноза. Отже не найгірша четверта стадія, а третя. Взяли в нього Bone Marrow – на запас, для майбутнього лікування, якщо буде потреба.

(Продовження в наступному числі)

ДОБРОДІЙСТВО

Фонд Чорнобиля

400 дол. 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки, Клівленд, Округа Огайо

Фонд суспільної опіки СУА

300 дол. 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки для сиріт в Україні

На видання організаційної брошури СУА

500 дол. Округа Чікаго з нагоди XXXX-го Округного з'їзду

Пресовий Фонд журналу „НАШЕ ЖИТТЯ”

1000 дол. Іванна Ратич	50 дол. Ольга Гной.
1000 дол. Іванна Ратич (через 56-ий Відділ СУА)	50 дол. Уляна і Володимир Зіничі замість квітів на могилу дорогого Зенона Мандича (Мельничук) , котрий з приємністю читав журнал «Наше Життя» „від дошки до дошки”. Родині висловлюють найщиріші співчуття.
500 дол. Округа СУА Чікаго з нагоди XXXX-го Округного з'їзду.	50 дол. Валентина Чудовська замість квітів на свіжу могилу сл. п. Василя Лучкова . Родині складає щирі співчуття.
300 дол. 33-й Відділ СУА.	50 дол. Ярослава Стасюк як нев'янучу квітку на свіжу могилу в пам'ять Романа Володимира Платоша .
300 дол. члени колишнього 93-го Відділу СУА та 106-го Відділу СУА у Гартфорді замість квітів на могилу бл. п. Ірени Капустинської . Родині висловлюють щирі співчуття.	25 дол. 29-ий Відділ СУА у світлу пам'ять Емілії Вишницької , однієї з перших членкинь 29-го Відділу СУА.
120 дол. Марія Бачинська.	25 дол. Мирослава Кузьо, членка 106-го Відділу СУА замість квітів на могилу бл. п. Романа Платоша . Родині складає щирі вислови співчуття.
100 дол. Наталія Сигіда з нагоди уродин доні Дозі Кріслатої.	25 дол. Стефа і Геньо Сиротюк на свіжу могилу св. п. Романа Платоша .
100 дол. Іванна Ратич замість квітів на свіжу могилу дорогої бл. п. Лесі Кіршак .	10 дол. Анна Столярська.
100 дол. Гандзя Савицька Мицак в пам'ять незабутньої мами св. п. Теодозії Савицької , довголітньої членки СУА.	
100 дол. Уляна і Володимир Зіничі у світлу пам'ять приятеля бл. п. Романа Платоша . Родині висловлюють щирі співчуття.	
100 дол. в пам'ять дорогої Мамусі бл. п. Олі Макара . Доні: Христя, Мотря, Дзвіня.	
50 дол. Уляна Лоза (через 49-ий Відділ СУА).	

Donations in Memory of Maria K. Zobniw

\$1000 Eugene and Renata Roman	\$50 Ksenia Kuzmycz
\$100 Christine Stawnychy	\$50 Oksana and Taras Kolcio
\$100 Lubomyr Zobniw	\$50 Ksenia Kosylovsky
\$100 Daniel and Jeanne Ciompino	\$50 R. and D. Williams
\$100 Maria Lisowsky	\$50 Irene and R. Krome
\$75 Michael and Marta Hardy	\$50 Vlodia Zalusky
\$50 Mykola and Natalie Lisowsky	\$50 Alexandra Hentisz
\$50 Larissa Hrabec	\$40 Natalia and Svitoslav Pylynychak
\$50 Tatiana Danyliw	\$20 Sara and Donald Messingir

Нашим жертводавцям складаємо щирю подяку!

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVI

SEPTEMBER 2009

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

I trust that all of our readers had an enjoyable and restful summer and are re-energized to meet the challenges of the rest of 2009. We invite you, once again, to visit our website and become acquainted with upcoming UNWLA fall events and remind branches to send information about planned events to our webmaster, who is keeping the website current and updating it as quickly as she gets the information. It is a wonderful way to share news and information with other web visitors and a convenient way to find events for your own fall calendars. (unwla@unwla.org)

I would like to take this opportunity to congratulate UNWLA Parliamentarian and member at large, Oksana Xenos, on her appointment as a federal Administrative Law Judge in Detroit, Michigan. Before this move, Ms. Xenos was an attorney and tax law specialist on Tax-Exempt Organizations with the IRS Rulings and Agreements Office in Washington, D. C. Congratulations, Oksano!

On June 29, Ukraine's First Lady, Kateryna Yushchenko, was presented a medal and papal award during a brief ceremony at the Ukrainian Institute of America. Mrs. Yushchenko said it was an honor for her to return to the Ukrainian Institute and have the opportunity to see so many friends, leaders of numerous Ukrainian community organizations and institutions, who were invited by Consul General of Ukraine, Mykola Kyrychenko. (As of July 27, Serhii Pohoreltsev has returned to New York City as the new Consul General. We bid farewell to Consul Kyrychenko who was always most gracious, supportive, and helpful to UNWLA.)

On the same day, Constitution Day was celebrated at the Permanent Mission of Ukraine to the United Nations at an event hosted by Ambassador Yuriy A. Sergejev. One of many interesting guests at this event was Ayla Bakkalli, President of the American Association of Crimean Turks, who shared many insights about the political and social situation in Crimea, Ukraine. We will be inviting Ms Bakkalli to share her views with our readers in a future interview.

A few weeks later, I had the pleasure of making a new acquaintance—the lovely Ruslana, who was performing at the Heritage and Cultural Festival at Soyuzivka. Our first encounter was in July 2008 when we spoke by phone during her visit to Washington, D.C. At that time, we reviewed our respective efforts to aid the victims of the 2008 flood in western Ukraine. During our meeting at Soyuzivka, we exchanged phone numbers and I hope to see her during my visit to Lviv (Aug 2009). The very popular pop star and the winner of the 2004 Eurovision song competition, has served as Good Will Ambassador of Ukraine for UNICEF, combats trafficking in human beings, and supports many other charities.

Our National Board meeting is scheduled for October 23-25, with an agenda that will focus on reviewing our many positive accomplishments and evaluating plans for the future. Where do we see our organization in the years to come? Which path will we follow to reach our goals? The challenges are many, but the rewards are greater!

Marianna Zajac, President

Calendar of Events

June 13. Annual meeting of the Ukrainian Museum in New York City.

Left to right: Sophia Hewryk, VP Culture; Ulana Zynych, 1st VP; Maria Shust, Director of Ukrainian Museum; Professor Jaroslaw Leshko, Ukrainian Museum President; Zoriana Hafikowycz, Arts & Museum Chairwoman; Chrystyna Melnyk, VP Public Relations.

June 27. UNWLA Executive Board Meeting

July 19. Ukrainian Heritage & Cultural Festival, Soyuzivka, Kerhonkson, NY.

Marianna Zajac & Ruslana, Ukrainian pop star and 2004 Eurovision Song Contest Winner

July 24. Ulana Zynych, 1st VP, and Chrystyna Melnyk, VP Public Relations, attended NYC premier of *The English Surgeon* and represent UNWLA at reception at the Ukrainian Institute of America.

July 30. Ukrainian Museum (NYC) Board Meeting.

August 16. Marianna Zajac & Member at Large Vera Kushnir traveled to Lviv, Ukraine, to attend WFUWO and WCU annual meetings.

WELCOME

Irene Loomis, *UNWLA Member at Large from Chattanooga, Tennessee*

Lidia Devonshire, *UNWLA Member at Large from Lake Forest, Illinois*

New members of UNWLA Branch 85, Chicago Regional Council:

Nadya Archie

Areta Kohout

Oksana Mytofanyuk

Olga Gillespie

Margaret Ozga

Natalie Reyes

Renee Hrynewycz

Ulana Markiv

Christina Stefaniuk

Natalie Jachtorowycz

Emilia Marushka

New members of UNWLA Branch 88, Philadelphia Regional Council:

Ksenia L. Korzeniowski

Vera Nakonechny

Our Cover Artist

After graduating from the Cleveland Institute of Art, Martha Hirniak-Voyevodka, continued her studies and received an MFA from Kent State University, where she also lectured while completing her graduate work. Ms. Hirniak-Voyevodka pursued postgraduate studies at the Angewandte Kunst Akademie in Vienna, Austria. While in Austria, she was invited to exhibit her works at the Centennial Exhibition of the Academy. She has exhibited in group and individual shows in Europe and throughout the United States. She was invited to participate in several competitive exhibitions at the Cleveland Museum of Art, where her work was well received. Most recently, her paintings were featured at the Ukrainian Institute of America in New York and at the Nevada Museum of Art, where she is an art instructor.

Ukrainian Pysanky Featured at International Egg Art Exhibit in Dubai

In August, artists from around the world participated in the Middle East's first Egg Art Exhibit organized by Dubai Summer Surprises 2009. Among the 10 international artists who showcased almost 300 eggs at the exhibition was Cristina Serediak, a practicing pediatrician from Argentina. Ms. Serediak noted that her Ukrainian heritage and a visit to Ukraine 15 years ago inspired her to begin working with this ancient art form. Cristina designs pysanky that reflect traditional ancient symbols and has written a book in which she explains the meanings of the lines, shapes, colors, and other elements in her art. The book explains, for example, that horses give men strength, hens protect children, and big hens ensure fertility. Dubai's Egg Art Exhibition was Cristina's first foray into international shows. Among the other artists participating at the exhibit were Kim Kyung-Ah (President of the Korean Art Guild); Hungarian egg artist from Canada, Eva Ceke; and folk handicraft artist Kati Zsigóné, from Kalocsa, Hungary. — *Contributed by Dora Horbachevsky*

A Gift for St. Nicholas the Wonderworker

by Lilia Kovalenko

In these difficult economic and political times in Ukraine, St. Nicolas the Wonderworker Church located near Askoldova Mohyla in Kyiv is helping the city's disadvantaged by distributing much needed food and clothing. A Food & Clothing Bank was launched last October for individuals and families living in Kyiv's Pechersk district. Economic decline and rising food prices has made access to healthy foods and proper clothing very difficult for many, and St. Nicolas the Wonderworker is doing all it can to address these growing social issues and needs to help the community and to continue its mission in Kyiv. Among those the organization serves are the elderly, the homeless, single parents and large, low-income families with up to 10 children.

From the start, donations were stored in the church's warehouse 19, where they quickly began to degrade and spoil due to excessive moisture in the old building. The only way to organize the items was to store them in cardboard boxes and plastic shopping bags. Much of the clothing, however, had to be thrown out before the New Year because of rot and mold caused by the moist conditions.

Donations stored in Warehouse 19

After conducting some research on how to keep such items dry, since bulldozing the old building and rebuilding a new one is out of the question, I realized that the church could use large plastic bins to store the food and clothing donations. The containers are a rarity in Kyiv; even if you can find them, they are extremely expensive. At the same time, I realized that Sterilite boxes are a great way to keep all the items dry. These bins are amazingly sturdy, durable, and will withstand wear and tear for many years to come. A very important feature of these boxes is the latches that keep them airtight, so that moisture does not seep in and ruin the contents.

Last December, I sent out a request for help to preserve the food and clothing, and the UNWLA was quick to respond to my call for action, generously purchasing 28 large, 116 quart Sterilite storage bins. It has made an immediate and significant difference in the lives of needy Kyivans.

The church received two bulk shipments in March, and the bins were immediately organized and filled with food and clothing over the following couple of weeks. The UNWLA was able to purchase the containers in January and they sent them through MEEST by sea, and the boxes went through customs and arrived in Kyiv within 8 weeks.

Before each Sunday Liturgy, one of the priests pulls out a UNWLA container and sets it next to the entrance of the church so that parishioners can donate food items for the program. This new concept of physically bringing food to church has become a great success. Within a matter of a few Sundays, the bins began to overflow. Goods like flour, oil, rice, buckwheat, tea are common donations, since these are basic items used in daily cooking. Some people donate cookies and candy for the children.

The bins have, in fact, become an integral part of the Food & Clothing Bank, and the church's program could not have continued without direct donation from the UNWLA. One recipient of the Food & Clothing Bank's assistance commented to me, "If it wasn't for this program, my family and I would not be able to make it through the month."

One of the Sterilite bins donated by the UNWLA to Preserve Food & Clothing for Kyiv's Neediest

More to the point is that without dry foods and clothing to distribute, the program simply could not provide

the individuals and families in Pechersk with what they most need—consumable food and clothing that is fit to wear.

Since writing to the UNWLA back in December, I have seen that this was truly a gift from St. Nicholas, who is still taking care of the hungry and clothing those in need, just as he did so many centuries ago.

Matthew 35-36: 40 also rings in my ears as I give thanks to the UNWLA: “For I was hungry and you gave me something to eat, I was thirsty and you gave me something to drink . . . I needed clothes and you clothed me . . .”

I believe that the UNWLA has caught God’s eye by helping our mission. May God bless you abundantly for your generosity.

Sorting food donations

Editor’s Note.

Author Lilia Kovalenko is the St. Nicholas the Wonderworker’s Food & Clothing Coordinator. We thank her for sending us this truly heartwarming story and extend our very best wishes to the priests of St. Nicholas the Wonderworker Church and the dedicated staff of the Food & Clothing Bank.

ПОДОРОЖ В УКРАЇНУ

Так заведено в нашій родині, що на Великодні свята всі злітаються до рідної домівки, щоби радість Великоднього Воскресіння і Великодню паску розділити з нашою старенькою матусею.

Цьогорічна поїздка в Україну була подвійно важливою для мене, оскільки мені випала честь від імени Союзу Українок Америки передати матеріальну допомогу потерпілим від повені 2008 року та дитячому сиротинцю у м. Роздолі Львівської обл. У цьому сиротинці перебувають діти, що мають хворобу Дауна, церебральний параліч та інші фізичні вади. Це була адресна допомога, яка надійшла від однієї американської родини, для якої працює українець п. Аскольд, котрий зумів переконати цих небайдужих до людської долі людей і зробити такий княжий дар уже втретє. Приємно було бачити, що діти у цьому сиротинці добре доглянені, підтримується ідеальна чистота, а особливо додавало впевненості те, що кошти потрапляють у відповідальні руки – до чуйних, сердечних людей, що тут працюють, як директора, так і кожної няні, котрі ставляться до дітей по-батьківськи, по-материнськи.

Я мала також нагоду побувати у дитячому будинку-сиротинці в Івано-Франківську, яким опікуються сестри Василіянки. Дітки

мають усе необхідне, прекрасний догляд. Але навіть найкраща опіка не може замінити дитині повноцінну родину. Моє серце і досі розривається від болю, коли пригадую п'ятилітнього хлопчика, який проводжав мене словами: „Я думав точно, що ти моя мама...” Всі діти у сиротинцях виглядають своїх матерів і батьків.

А от п'ятнадцятирічна Леся і дев'ятирічний Олексійчик з села Середній Березів, що на Косівщині, не виглядають більше своєю матусею, бо їх ледве відірвали від труни, у якій лежала найрідніша, найдорожча їм людина. Їхня мама, 35-річна Марія півроку тому померла, залишивши дітей на стареньку, спрацьовану бабусю.

– Я складаю ті гроші, що їм присилають (США взяв під опіку цих сиріток), щоб хоч якось хату для них справити, – каже старенька жінка.

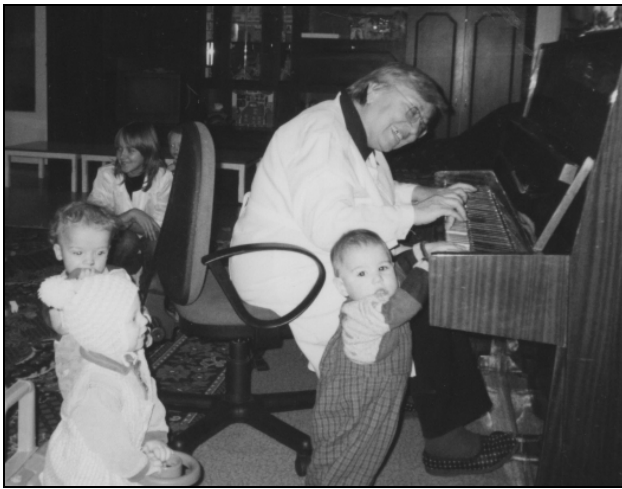
Умови, в яких живуть діти, важко описати: піч, долівка, шафа і стіл, – це всі їхні статки і недобудована кімната без вікон і дверей. Про газ чи воду й мови нема. Дівчинка дуже розумна, і хлопчик ніжний та ввічливий. Допмагаючи цим дітям, ми матимемо заплату від Бога, бо немає більшої правди на світі, як допомогти СИРОТІ. Щире спасибі за поміч в сльозах складають вам, дорогі союзанки, і всім людям доброї волі ці сироти і їхня старенька бабуся Розалія.

Велику біду принесла повінь.

Діти і їхня старенька бабуся.

У дитячому будинку-сиротинці в Івано-Франківську.

Союз Українок Америки, який в наступному році відзначатиме своє 85-ліття, має на своєму рахунку багато добрих справ. Продовжуючи творити свою харитативну історію, сьогодні обговорюється більш ширше питання допомоги старшим особам в Україні, а також тут, в Америці.

З цією метою я відвідала кілька будинків для старших осіб. Зокрема, у Тернополі, де головним лікарем є п. Василь Глушко. За три роки, відколи він очолив цей заклад, зроблено дуже багато для покращення умов життя одиноких людей. Тут мала нагоду поспілкуватись з колишнім воюком УПА Василем Петрусем, який у 1946 році був засланий в Сибір і там прожив з сім'єю все життя. Коли захворіла дружина, дочка, що проживає сьогодні в Москві, запросила батьків переїхати до неї. Але батько навідріз відмовився.

– Я хочу доживати віку на рідній землі і тут бути похований, коли відійду в інший світ, – сказав пан Василь.

Слухала цю розумну людину, великого патріота України і думалось, що такі люди заслужили собі на достойну старість, бо саме їм завдячуємо сьогоднішню незалежність української держави.

На жаль, держава недостатньо турбується як про своїх героїв, так і про своїх найменших громадян. Досить лише сказати, що на харчування однієї особи виділяється аж 16 гривень на день!? Не вистачає речей першої необхідності – рушників, постільної білизни і т. п.

У будинку для старших осіб.

Особливо вражаючу картину побачила в Чернівцях, де старечий дім в жахливих умовах. В таких будинках проживають не лише старші особи, але й діти – сироти, що досягли 18-літнього віку. Так я познайомилася з 20-річною дівчиною калікою - художницею, мисткинею. Її картини прикрашають цілий трьохповерховий будинок, який став сьогодні її домівкою, а її писанками гордиться місто Тернопіль. Я була вражена надзвичайною силою духу цієї молоді особи. Не маючи ніг, Марійка ніколи не скаржиться на свою долю. – Навпаки, – як каже вона, – я почувуюся щасливою, що можу творити добро для людей. Мене люблять, тут я знайшла свій дім, за все це я щиро дякую Богові.

Ця мила, тендітна дівчина з тяжкою хворобою вчить нас великої любові до життя, в якому немає часу ні для розпачу, ні для розчарування. Вона підготувала до друку збірку поезій і щиро вірить, що Господь пошле меценатів, які допоможуть видрукувати її книжку, а вона знайде свого читача.

Спілкуючись з такими людьми, замислюєшся, хто кому більше допомагає? Ми їм, чи вони нам своїм прикладом любові до Бога, до людей, до життя? І, якщо нам дано таку можливість підтримати цих дітей чи стареньких людей, робимо це з такою любов'ю, як роблять це вони. І світ цей стане кращим.

Ірина Рудик,
референтка суспільної опіки США.

ЗУСТРІЧ З УКРАЇНСЬКОЮ ГРОМАДОЮ ШТАТУ ПІВНІЧНА КАРОЛІНА

Учасники зустрічі.

Про те, що в Північній Кароліні існує активна українська громада, голова СУА Маріянна Заяць повідомила на одному із засідань Екзекутиви СУА. В газеті «Свобода» був допис Романа Слижа про день св. Миколая при Українській Греко-Католицькій церкві свв. Володимира і Ольги в Гарнері, Півн. Кароліна.

Союз Українок Америки якраз розпочав кампанію по приєднанню нового членства і члени Екзекутиви СУА доручили мені здійснити поїздку до цього штату для ознайомлення української громади з нашою організацією.

Анна Мацілінська, 2-га заступниця голови СУА у справах організаційних телефонічно нав'язала контакт з Галиною Шерон, паніматкою, яка погодилась організувати нашу зустріч.

14 червня 2009 р. така зустріч відбулася.

Парафія утворена кілька років тому і складається переважно з новоприбулих родин з України. Парафіянкою цієї церкви є довголітня членка СУА пані Оріся Лончина.

Парох церкви о. Джейсон Шарон, уроженець Канади, відправляє богослужіння українською мовою. Одружений з українкою пані Галиною, яку запізнав у Львові в Українському Католицькому університеті як студентку. Подружжя має п'ятеро дівчаток віком від 1-го до

8-ми років.

Богослужіння відправляються в тимчасовому приміщенні, яке з любов'ю відремонтовано парафіянами. Образ святих Володимира і Ольги намалювала спеціально для церкви Наталка Фединська-Слиж, вільна членка СУА. Вже закуплено велику земельну ділянку під забудову церкви.

Під час Служби Божої, на якій я була присутня, гарно співав церковний хор. В кінці священник оголосив, що до них завітала членка Головної Управи СУА Лідія Слиж, щоб заохотити жінок стати членами організації, а також запросив усіх присутніх до парафіяльного дому.

З церковного бюлетня я дізналася, що церковна громада цієї парафії дуже дружня, працююта і натхненна прагненням збудувати церкву. Було влаштовано свято Маланки, навчання писанкарства, печення пасок і печива на замовлення – все це з метою збирання коштів на будівництво церкви.

Велику працю проводять члени парафії по збереженню українських народних традицій, звичаїв, а також вихованню дітей в українському дусі. Так було проведено свято св. Миколая, Різдвяний Вертеп, Великодні гаївки, День Матері.

Дуже багато праці вкладають у всі торжества отець Джейсон і паніматка Галина.

При каві і смачній перекусці о. Джейсон привітав мене і надав слово. У своїй промові я передала вітання від голови СУА Маріянни Заяць і розповіла присутнім про багату 85-літню історію Союзу Українок Америки, а також про різноманітну працю союзниць в теперішній час. Я привезла і роздала присутнім журнали «Наше Життя», методичні матеріали з пакету «Як вступити до СУА», які передала мені А. Мацілінська.

Після мого виступу зі залі пролунало запитання: «Як вплине створення Відділу СУА на парафію і чи не буде це розпорошенням коштів, адже всі їхні зусилля спрямовуються на будівництво церкви.»

Я відповіла, що багато Відділів СУА починають свою діяльність при церковних громадах, але потім діяльність їхньої діяльності розширюється. Вони будуть збагачуватись досвідом праці попередніх поколінь союзниць, досвідом ведення «Світличок», різними культурно-освітніми програмами окремих Відділів. В журналі «Наше Життя» Відділи описують проведення своїх цікавих заходів і можна запозичити

щось цікавого для свого Відділу. Я наголосила, що тепер вони замкнуті тільки у своїй маленькій громаді. З утворенням Відділу СУА про них буде знати ціла українська Америка, Україна і цілий український світ. І ще я підкреслила, що це велика честь бути членом такої славної жіночої організації як Союз Українок Америки. Сучасне покоління жінок повинно продовжити і розвинути працю наших попередниць, зберегти свою українську ідентичність, виховати підростаюче покоління в українському дусі.

Пані Галині Шарон я передала Статут СУА. Вона обіцяла, що обговорить з жінками питання створення Відділу СУА. Вони хочуть відкрити «Світличку» і школу українознавства.

На закінчення отець Джейсон від імені усіх присутніх подякував мені за цікаву і змістовну бесіду і запросив приїжджати до них частіше.

Я отримала надзвичайно позитивне враження від зустрічі з цими працюючими, повними оптимізму і завзяття молодими людьми. Я вірю, що вони збудують гарну церкву, а Союз Українок Америки матиме активний новий Відділ.

Лідія Служ

Загальні збори 49-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб, Баффало, Округа Північний Нью Йорк

1-го березня 2009 р. відбулися Загальні збори 49-го Відділу СУА. Відділ нараховує 24 членки, з яких 8 – це нові членки, які включилися в працю Відділу в 2008 р. під час відзначення 75-их роковин існування (23-го листопада 2008 р.) Ці молоді жінки мають вже немалий досвід у громадській праці. На зборах були присутні 19 членок.

Анна Поліщук, голова Відділу відкрила збори спільною молитвою. Відтак було прийнято порядок нарад.

Головою президії зборів обрано Уляну Лозу, секретарем – Дору Горбачевську. Було заслухано і одобрено звіти членів уступаючої Управи Відділу.

Голова Номінаційної комісії Ліда Стасюк запропонувала членів нової Управи Відділу, яких було вибрано одногolosно. Голова – Марія Боднар (не могла бути присутньою, але дала

згоду), заступниця голови – Л. Стасюк, секретар – Марія Маланяк.

Референтки: Анна Заньків – зовнішніх зв'язків, Оксана Салдит – стипендій, О. Салдит і Ольга Пуцак, архівар – О. Пуцак, господарські: Люба Човен (голова), Мері Бет-Сукман, Ілейн Новадла, О. Пуцак, Марія Дранка, Анна Мельник, вільна членка – Зор'яна Банч.

Контрольна комісія: У. Лоза – голова, А. Мельник і Анна Яцишин – члени.

Прапорonosці: А. Мельник, М. Маланяк, З. Банч.

В кінці зборів Л. Стасюк від імені ново-вибраної голови Відділу М. Боднар привітала всіх членів нової Управи Відділу і запросила до дружньої співпраці для добра нашої організації.

Уляна Лоза,
членка 49-го Відділу СУА.

UNWLA BRANCH 98 CELEBRATES 21st ANNIVERSARY

Left to right: M. Orysia Jacus, Yaroslava Kochman, Maria Polanskyj, Victoria Mischenko (President), Anna Krawczuk, Irene Krawczuk, Elizabeth Barna, Luba Bilowchtchuk. Photo by Bohdan Polanskyj.

Twenty-one years ago, UNWLA New Jersey Regional Council welcomed a new branch. The organizational efforts of Maria Polanskyj were crowned when she, her mother Honorary UNWLA member Natalia Chaplenko, and sister Anna Krawczuk, served as godmothers during the “christening” celebration of Branch 98. The newly formed branch, based in Monmouth County, New Jersey, which was established during the year commemorating the millennium of Christianity in Ukraine (988–1988), selected St. Olga as its patroness. During its 21-year history, the branch has elected seven presidents. Four of them, Dr. Margaret Putykewych, Mrs. Mischenko, Mrs. Mary Bonanno, and Mrs. Orysia Jacus, are still members, and Mrs. Jacus currently serves as branch treasurer.

Today, the uniqueness of Branch 98 is membership that encompasses different age groups, backgrounds, and countries of origin. Its members were born in the United States, Brazil, Poland, Austria, Germany, and Ukraine. Many members are bilingual. Membership has extended into Ocean and Union Counties, New Jersey. Since 1988, Branch 98 members have worked to support the goals of the UNWLA and have strived to inform others about the true history and struggle of Ukraine and its people. These goals continue to guide branch endeavors.

Branch 98 (Holmdel/Middletown, New Jersey) of the Ukrainian National Women’s League of America officially celebrated its 21st anniversary on Sunday, June 7, 2009, at the Sisterhood Hall of St. Andrew’s Memorial Church in South Bound Brook, New Jersey, dedicating the event to branch patroness St. Olga. Held on a sunny afternoon, the event, attended by members from several New Jersey branches and guests, included a luncheon and a full program of activities.

Branch President Victoria Mischenko opened the festivities by extending a warm welcome to all. Luba Bilowchtchuk served as the mistress of ceremonies and led those attending in singing the

UNWLA anthem. UNWLA Honorary President Anna Krawczuk read the UNWLA prayer. Branch godmothers, Maria Polanskyj and Anna Krawczuk, presented the branch with a Ukrainian embroidered ritual cloth (rushnyk). Greetings and letters of congratulations, including a warm letter from Mariana Zajac, National President of the UNWLA, were shared.

A delicious lunch, topped with a variety of tasty desserts, was served. Ania Dzera and Yaroslava Kochman provided musical entertainment, enchanting the audience with their lovely renditions of Ukrainian songs.

President Victoria Mischenko then pre-

sented a brief history of the branch, touching on personal recollections about members and their contributions. She commented that while small in numbers, Branch 98 has successfully conducted many successful events. The branch president also gave special recognition to the late Mykola Bojczuk who financed the mailing of 65 packages of clothing to Brazil and Ukraine in the early years of its activities.

In addition to clothing drives, the branch has sponsored film screenings (“Harvest of Despair” and “Between Hitler and Stalin”), displays of Ukrainian folk art at local libraries, fundraising for the flood victims in Western Ukraine, as well as other events. In 2001, it sponsored a video screening and panel discussion on a subject that few people were as yet aware of—the trafficking of women.

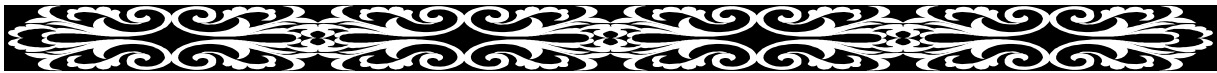
Branch 98 members have long been staunch supporters of the UNWLA Scholarship/Children-

Student Sponsorship Program. Maria Polanskyj is the current National Chairwoman, and two other branch members have previously served in this capacity. One has served as its treasurer, and another now serves as the program’s office administrator.

A raffle of two paintings and an icon by Ukrainian artists followed the president’s speech, and three lucky winners were chosen to take these beautiful works home. The fun continued with a sing-along of Ukrainian songs and a Chinese auction.

In her closing remarks, Mrs. Mischenko thanked all for attending and for their ongoing support of the goals of the UNWLA. She also thanked Luba Bilowchtchuk for graciously serving as the mistress of ceremonies.

– Irene Krawczuk, Secretary

Загальні збори 86-го Відділу СУА ім. Олени Теліги, Ньюарк, Округа Нью Джерзі

Загальні збори відбулися 14 грудня 2008 р. в церковній залі св. Івана Хрестителя. Збори відкрила Наталія Змий, голова Відділу молитвою і привітанням всіх присутніх. До президії зборів увійшли: Ольга Тритяк – голова і Ірена Гадзера – секретар.

Були відчитані звіти членами Управи Відділу та референтками, які докладно подали обсяг праці та починів Відділу. Видно, що членки нашого Відділу дуже працьовиті і гарно виконують взяті на себе обов’язки.

Після уділення абсолюторію уступаючій Управі було обрано нових членів Управи Відділу, до якої увійшли: Наталія Буняк – голова, Наталія Змий – заступниця голови, Марія Українська – кореспонденційна секретарка, Любомира Бойко – протоколярна секретарка.

Референтки: Оксана Стеранка – організаційна, Божена Ольшанівська – пресова, Мирися Граб – культурно-освітня, Катерина Воловодюк – суспільної опіки, Дарія Леськів – стипендійна, Ярослава Мулик – зв’язків, Наталія Клатішак – мистецько-музейна, Люба Гуралеч-

ко, Емілія Питван, Ірена Гадзера – господарські референтки.

Контрольна комісія: Меланія Банах – голова, Світляна Андрушків і Емілія Питван – члени.

Новообрана голова 86-го Відділу СУА Наталія Буняк подякувала присутнім за довір’я і запросила до тісної співпраці та самопожертви, надаючи слово голові Окружної Управи Нью Джерзі Олі Луків.

Наш Відділ начислав 46 членок, а цього року прибули дві нові членки – Тамара Ганенко і Надія Гавриляк. Вітаємо їх і радіємо, що Відділ збільшується.

Нова Управа Відділу вже організувала такі почини: продаж печива, висвітлення фільму для громади *The Soviet Story*, в якому представлено нові роздобуті докази совєтської жорстокости. До кінця року ще заплановано продаж печива, показ моди 25 жовтня в Культурному Центрі у Виппані, а також традиційний різдвяний базар 6 грудня.

Любомира Бойко,
протоколярна секретарка 86-го Відділу СУА

ІНІЦІАТИВА 8-ГО ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Дорога редакціє! Наш 8-ий Відділ СУА в Клівленді, Огайо є палким прихильником журналу «Наше Життя». Ми знаходимо багато цікавого і повчального в статтях, захоплюємося тим, що роблять українські жінки для суспільства. Тепер і наш Відділ хоче щиро поділитися тим, що ми робимо в Клівленді, і сподіваємося на підтримку.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО. Мабуть кожен українець знає, що місто Клівленд розташоване в унікальному місці, яке називається Культурним городом (Cleveland Cultural Gardens). Вздовж Рокфеллер Парквей прилягає до стрімких горбів смужка парків площею 50 акрів. Ця чудова краса створена людьми різних національностей, які приїхали до Америки в пошуках кращої долі, свободи і справедливості. Ідея створення парків належить журналісту Лео Вайденталю. У 1916 році, коли у Клівленді відзначали 300-літній ювілей смерті Шекспіра і було засновано Шекспірівський парк, він висловив думку про висвітлення здобутків інших національних культур, які входять до складу американського суспільства. Вдивляючись в майбутнє, він вважав, що система парків повинна відобразити ідеї демократії і братерства, які є основою суспільного ладу в Америці.

Основна частина парків була створена у 20-30-их роках ХХ століття. Тепер цей ланцюжок паркової зони налічує 24 парки. Кожна перлина в цій діядемі не лише показує власну красу, але і доповнює також очарування сусідніх. „Покинь ненависть, всякий, що сюди входить” – ці слова Данте викарбувані біля входу в парк. А що може бути кращим від життя, прожитого в любові, без ненависті і злоби, без заздрості і злості? Справа створення парків стала проявом одвічної людської мрії про світ без воєн, страху і недовір'я. Створення Українського городу закінчилось в 1939 році, а урочистості з нагоди його відкриття відбулися в червні 1940 року. Він був в списку перших 18-ти городів – серед яких Єврейський, Польський, Литовський, Німецький та інші, і завдячує він своїм існуванням багатьом людям, які невтомно працювали з любов'ю до Батьківщини і з повагою до національної культури.

Володимир Великий, Тарас Шевченко, Іван Франко – ці скульптури геніяльного майстра Архипенка були споруджені ще до 1940 року. А 24 вересня 1961 року відбулось урочисте відкриття пам'ятника Лесі Українки (робота

скульптора М. Черешньовського). В його спорудження вкладено сім років важкої праці членок Союзу Українок Америки нашої Округи, а ініціатива належала 33-му Відділу, який носить ім'я славної дочки українського народу. Кошти на побудову пам'ятника, занесені до Америки лихоліттям війни українці почали збирати ще не ставши впевнено на ноги. Пам'ятник став своєрідним символом України, адже майже поруч майорить наш синьо-жовтий прапор і напис „Ukrainian Cultural Garden”.

Вже 48 років минуло з того часу. Парк, а також його скульптури потребують догляду. І ось тепер наш 8-ий Відділ СУА виступає з ініціативою, обравши для себе один напрям роботи – догляд за українською дільницею Культурного городу.

У квітні 2007 року членки 8-го Відділу СУА Дося Кріслата, Марта Руперт, Марта Грушкевич, Дарія Нафцігер, Ірина Данилевич, Котя Маланчук, Люба Лис, Діана Фроберг, Мотя Стахур і Маруся Струс зібрались, щоб навести там порядок після зими. Позбирали сухе листя та гілки, посадили квіти та кущі, повісили новий прапор замість вицвілого старого. Належну допомогу жінкам надавали чоловіки – п. Кріслатий і п. Нафцігер – особливо там, де жіночих зусиль було замало. Наступного року в травні 2008 Віка Кріслата і 12 пластунок приєдналися до цієї благородної справи. Цього року 3 травня членки 8-го Відділу СУА знову спільними зусиллями зробили все можливе, щоб Український город виглядав гарно. Але все, що зроблено, це лише маленький крок вперед, бо попереду ще багато праці. Адже час невблаганно робив свою руйнівну справу і це вже чітко видно на скульптурі Лесі Українки. Пам'ятник потрібно очистити і захистити від атмосферного впливу. Не в кращому стані і фундамент, стежки до пам'ятника, написи.

Кожен українець чітко усвідомлює, чим була, є і залишиться для майбутніх поколінь Леся Українка. Постать геніяльної дочки України надихнула мистця Черешньовського на

створення її пам'ятника. Її вірші з дитинства декламують українські діти, її поезія, проникнена глибокою любов'ю до рідної Батьківщини, сповнена переживань за її майбутнє, високих людських почуттів, віри і надії в прекрасне майбутнє є вкладом не лише до скарбниці української культури, але і всесвітньої культури загалом. Адже ідеї гуманізму, музика поезії не мають меж і границь.

Людське життя коротке, мистецтво – вічне. Але без клопітної праці людей в справі збереження, мистецькі творіння теж не можуть існувати. Тому 8-ий Відділ Союзу Українок Америки розпочав збірку коштів на відновлення пам'ятника Лесі Українки в Культурних городах Клівленду.

Ми звертаємося до всіх членок СУА підтримати наш проєкт фінансово. Пожертви не будуть оподатковані (tax deductible). Кожен жертводавець отримає посвідку (receipt). Чеки виписувати на “UNWLA Branch # 8” з поміткою “Cultural Gardens” і висилати на адресу:

Mrs. Marta Hrushkewycz
4447 Sarasota Drive
Parma, OH 44134

Щиро сподіваємося, що знайдуться люди доброї волі, які зроблять пожертву для цієї благородної справи!

Марія Іванків

BRANCH 96 ANNUAL MEETING AND ELECTIONS

During its very successful and productive annual meeting in March of this year, Branch 96 (Detroit Regional Council) elected new officers and made plans for the future. Irene Petrina and Christine Lypeckyj were elected to serve as co-presidents. The new recording secretary and corresponding secretary are Christine Juzych and Marta Kwitkowsky, respectively, and Nadia Purnell will serve as branch treasurer. Anna Macielinski, the UNWLA's VP for Membership, will be serving as Organization Chair for the branch.

Chairpersons for other branch committees and positions were also elected. Educational Chairwomen: Catherine Kizyma and Christina Lypeckyj; Culture Committee Co-Chairs: Myrosia Stefaniuk and Vera Andrushkiw; Social Welfare Chair: Lydia Taraschuk-Nehaniw; Scholarship program chair: Switlana Korduba; Museum Chair: Oksana Winter; Archivist: Marie Zarycky-Cherviovskiy; Hospitality: Irene Shumylo; Auditors: Marie Zarycky-Cherviovskiy, Juliana Maziak, Zirka Clark-Zubar.

The editors would like to acknowledge Branch 96 for its generous and ongoing support of Our Life and acknowledge receipt of a \$250 donation for OL Press Fund. Many thanks and best wishes to the new officers.

Батько і Матір – два сонця гарячих

З нетерпінням чекають ширших сходин членки 33-го відділу СУА ім. Лесі Українки, що у Пармі, бо вони завжди продумані й цікаві. Крім звичайного порядку ведення сходин: звітів членів Управи Відділу про зроблену працю, огляд листів, обговорення обіжників Головної Управи СУА, наступного нового числа журналу «Наше життя» тощо, на зібранні обов'язково є якась цікава „культурна хвилинка”, яка часом триває й годину.

Так 16 травня 2009 р. Відділ відзначив День Матері і вітав із 101-ою річницею (102 роки буде у вересні) Почесну членку СУА Емілію Воляник.

Про День Матері змістовну, емоційну промову виголосила голова Відділу Оля Дем'янчук, підкресливши, що в кожній людині і три Матері, злиті воедино: Матір Божа, рідне Ненька і Мати-Батьківщина. Розповідь п. Олі доповнювалася піснями (у записі) та чудовою поезією різних авторів про Маму, яку читали Любомира Мичковська та автор цих рядків. Чомусь ця поезія є дуже сумною, очевидно, як і вся історія українського народу, відбита у фольклорі.

Від імені союзянок Відділу Емілію Воляник, яка не пропустила жодного засідання (тепер вже з допомогою дочки Марти Воляник-Вігант, вітала Оксана Шараневич. Зокрема, виступаюча наголосила на те, що нашою посестрою пройдена багата життєва дорога, на якій зустрічалось багато доброго і злого, чувано багато цікавого, приємного, незабутнього, віддано так багато безсонних ночей, любові, ласки, добра доням Надії Воляник-Дейчаківській та Марті, онукам; свого хисту й вміння учням у Рідній школі; посестрам і друзям в громаді. Всі присутні бажали пані Емілії у цей святковий день, щоб від життя була лиш радість, здоров'я, любов і шана від правнуків, онуків, дітей. Були вручені квіти, проспівано Многоліття.

А 14 червня Відділ відзначив, запросивши ще декількох своїх мужчин (їх вже дуже мало), День Батька, адже батько – голова родини, а мати – її серце. Бо ж у сокола і діти – соколята!

Про свято Батька, його роль у сім'ї, родині, роді розповіла Л. Мичковська. В емоційній доповіді, як повчання звучали слова: „Кожен батько повинен повсякчас дбати про свою репутацію, пам'ятати, що дітей він виховує власним прикладом. Порядний батько залишає своїм дітям у спадок добре ім'я, добрі богоугодні діла, благородну науку жити на землі у совісті і честі, руки Божої триматися, добро творити, пагубних місць і товариства остерігатися. Порядний Батько залишає дітям і роду у спадок промінь Божого світла, по якому цілий рід може піднятися у сфери світлих небес. Так споконвік було у нашого народу...”

На завершення Ірина Дубас майстерно читала поезію про і для Батьків та гуморески про мужчин. Запиваючи кавою солодке печиво, любовно приготоване союзянками, жінки ділилися спогадами про своїх батьків, висловлювали тривогу за долю сьогоднішніх „безбатченків”, за безвідповідальність молоді у випадках батьківства-материнства, за ті розбиті сім'ї заробітчани, розкиданих по світі. Бо ж

„...Діти мріють ласкою зогрітись,
Щоб ніколи не було біди,
Щоб були рідніші в цілیم світі
Тато й Мама з ними поруч назавжди!”

Сповнені сумними і приємними спогадами, союзянки молитовно закінчили емоційно-зворушливі сходини, а також сфотографувались. Постійними фотографами є пані Гриців та Бенко.

Оксана Шараневич,
пресова референтка 33-го Відділу СУА.

Просимо пересилати свої оголошення та інформацію до Комітету вебсайту СУА, який перегляне Ваше повідомлення і помістить його на нашому вебсайті. Просимо подавати інформацію українською і англійською мовами і висилати їх або на e-mail адресу: suawebmaster@UNWLA.org, або: Zoriana Haftkowycz 761 W. Foothill Rd. Bridgewater, NJ 08807. Тел. 908-231-9158.

Пам'ятникові Великого Кобзаря у Вашингтоні 45 років

Зліва: Оксана Лев, голова 56-го Відділу СУА у Норт-Порт, Флорида, Леся Бігун, довголітня членка 78-го Відділу СУА, Тереса Царик, заступниця голови 78-го Відділу СУА у Вашингтоні.

Відзначення 45-ліття побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні відбулося в суботу 27 червня ц. р. Сорок п'ять років тому подія, що сталася в столиці США, зібрала понад сто тисяч українців майже з цілого світу (Америку, Канади, Європи та ін.). Це було відкриття пам'ятника геніальному сину України Тарасу Шевченку.

Цього року українці знову зібралися коло пам'ятника, щоб вшанувати нашого Пророка. Не було тут сто тисяч, а приблизно 150 осіб. Але відзначення відбулося урочисто в присутності Владики УПЦ, священників та представників

різних організацій. Цю подію ініціювала Українська Амбасада під проводом Надзвичайного і Повноваженого Посла України у США д-ра Олега Шамшура, який виголосив головну промову. Мішаний хор виконав декілька пісень, в тому числі „Заповіт” англійською і українською мовами.

Після урочистої церемонії всі присутні були запрошені до посольства України на прийняття.

*Тереса Царик,
заступниця голови 78-го Відділу СУА
ім. Олени Степанів*

Знайди час...

Знайди час на призадуму... Вона є джерелом сили.

Знайди час на розвагу... Вона є тайною вічної молодости.

Знайди час на читання... Воно є джерелом мудрости.

Знайди час на молитву... Вона є наймогутнішою силою на землі.

Знайди час на любов до інших для того, щоб тебе любили... Вона є Богом даний привілей.

Знайди час на приязнь... Вона є дорогою до щастя.

Знайди час на усміх... Він є музикою душі.

Знайди час на давання... День бо короткий, щоб бути самолюбом.

Знайди час на працю... Вона є ціною успіху.

Знайди час на милосердя... Воно є ключем до неба.

Праця 92-го Відділу СУА, Округа Нью Джерзі у 2009 році

Зліва: Андрея Вернис, Ярослава Крайник, Марія Вовк під час сніданку на День Батька.

Ширші сходи 92-го Відділу СУА 15 лютого ц. р. були присвячені відзначенню 75-ої річниці Голодомору 1932-33 рр. українського народу. Реферат про Голодомор представила Дарія Самотулка, культосвітня референтка, опрацювавши матеріали з Інтернету, які збирає Левко Лук'яненко, голова Асоціації дослідів Голодомору-геноциду, публікації газети „Свобода”, „Америка”, „Літературна Україна” і обіжний листок ФКУ Гарвардського університету. Присутні були глибоко вражені трагічними подіями в Україні в ті болочі роки. Молитвою за упокій невинно знищених українських душ закінчено жалібні сходи.

У березні перед Великодними святами з ініціативи Тетяни Шимків, заступниці голови Відділу, Д. Самотулка провела курс писання писанок для членок СУА і громади при церкві св. Архистратига Михаїла в Гілсборо, Нью Джерзі. Упродовж трьох тижнів 8 писанкарток вправлялись у писанні писанок від легких до складніших взорів. З чистими думками й в гарному настрої відбувалися лекції. Пані Самотулка давала вказівки й пояснювала значення окремих кольорів і символів. Учасниці цього курсу задоволені набутими новими знаннями.

В неділю, 21-го червня ц. р. було відзначено День Батька. У святій Літургії отець Роман Пітула згадав усіх батьків нашої парохії, що є з нами. Згадав і тих, які, на жаль, вже відійшли від нас. Після Служби Божої парафіяни і гості завітали на смачний сніданок, який прготували членки 92-го Відділу СУА разом з членами Апостольства Молитви при УКЦ св. Архистратига Михаїла.

*Татіяна Рішко,
голова 92-го Відділу СУА.*

Поправка. У червневому числі (2009) журналу „Наше Життя” ст. 4, права колонка, 14-ий рядок слід читати „атеїст – учитель не може не передати своїм учням свого світовідчуття.” Автор статті перепрошує за помилку.

Від редакції. Просимо авторів **подавати номер телефону**, щоб редакція мала змогу звернутися в разі потреби. Ласкаво просимо не посилати ту саму статтю в тій самій мові та однакові фотографії рівночасно до різних часописів (в тому числі до журналу «Наше Життя»).

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Visitors in UNWLA Scholarship Program Office in Matawan, New Jersey

We were recently honored to have the UNWLA President, Marianna Zajac, drop into our office for a visit, which gave the members of the UNWLA Scholarship Program Committee (M. Orysia Jacus, Luba Bilowchtchuk, Anna Krawczuk, and our office administrator Viki Mischenko) a chance to meet with our president on informal basis. Thank you, Madam President! Do come again!

Another recent visitor was Certified Public Accountant, Oleh Sawkiw (of Drotman & Sawkiw, CPAs), who visited our office for the purpose of an annual audit of the UNWLA Scholarship Program's financial books, which is required for the preparation of the UNWLA Certified Financial Statement for 2008. As in prior years, UNWLA Scholarship Program treasurer, M. Orysia Jacus, was on hand, as were some other Committee members.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ і ЛИПЕНЬ 2009 р.

990 дол. 56-ий Відділ СУА (56); **по 350 дол.** Петро Волощук, Natalie Olds; **по 330 дол.** Марія Безушко (90), Леся Ісаєвич-Мейсон (98); **по 250 дол.** Маріон Бартошик (78), д-р Марко і Рома Гудзяк, Володимир Кузик (67); **220 дол.** 85-ий Відділ СУА (85); **по 110 дол.** Gerald & Alice Kubin, Patricia Mackiw (36), Христина Троян-Масник, Романа Тимчишин, Надія Яворів (98), George Yemetz; **по 100 дол.** Іван Івахів, Ray & Rita Obertleitner (98), Микола Ціко; **75 дол.** Agnes M. Kowal (86); **по 50 дол.** Катерина Васильченко, Michael & Roma O'Hara; **42 дол.** Рената Бігун (28); **по 25 дол.** Михайло Веселовський, Осип Гаврильців, Myron Shlatz, Gloria Zaprauskis; **по 10 дол.** Renata Ockerby (89), Оля Савицька.

З РІЗНИХ НАГОД

Вітаємо Ліду Черник з Днем Народження та бажаємо многих і благих літ. З цієї нагоди пересилаємо 80 дол. на Стипендійну Акцію СУА через 86-ий Відділ СУА для навчання сиріт в Україні. Леся і Мирон Стебельські, Неварк, Н. Дж.

Замість дарунка з нагоди Дня Народження Лідії

Черник пересилаю 80 дол. на стипендії сиротам під опікою Стипендійної Акції СУА, через 98-ий Відділ СУА. Дорогій Ліді бажаю здоров'я, сили, та многих літ! Люба Більовщук, Матаван, Н. Дж.

Вітаємо Почесну членку СУА та колишню довголітню референтку Суспільної Опіки СУА (1984-1999) **Лідію Черник із Днем Народження** та бажаємо сили, кріпкого здоров'я, сповнення задумів та Многих Літ! Пересилаємо 80 дол. до Стипендійної Акції СУА, через 98-ий Відділ СУА, на стипендійну допомогу сиротам. Анна та Бернад Кравчуки, Голмдел, Н. Дж.

90-ий Відділ СУА у Філядельфії пересилає чек в сумі \$177 як додаток до **тривалого фонду ім. Почесної Голови СУА Лідії Бурачинської-Рудик**, при Стипендійній Акції СУА. Цю суму одержано з продажу її речей на Мистецькому ярмарку 90-го Відділу СУА, який відбувся 16 травня 2009 р. За 90-ий Відділ СУА у Філядельфії, Христина Турченко.

В пам'ять **бл. п. Зенові Воробець**, яка померла 18-го березня 2009 р., складаю 50 на Стипендійну Акцію СУА. Віра Поташник-Дратвінська, Канада.

Щиро дякуємо!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ЄВА ОЛІЯР

28 червня 2009 року відійшла у вічність на 86-му році життя світлої пам'яті членка 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо Єва Оліяр.

Народилася 2 жовтня 1923 р. в селі Тетевчеці на Львівщині в родині заможних батьків Царуків. Напередодні Другої світової війни, в 1939 році Єва виїхала до Німеччини на заробітки. У той же час в Німеччині на праці перебував її майбутній чоловік Іван Оліяр. Тут відбулося їхнє знайомство.

У 1943 році Іван повернувся в Україну і вступив в ряди УПА. У 1944 році він допоміг і Єві повернутися в рідний край, де вони й побралися. Оскільки Україна в той час палала в огні визвольної боротьби проти московських окупантів, то і молоде подружжя активно включилося в цю боротьбу. Іван воював в рядах УПА, а його дружина співпрацювала з УПА в господарській ділянці.

У 1946 році народився син Ігор. У 1947 році її чоловік Іван з групою повстанців за наказом проводу УПА пройшов у надзвичайно важких умовах з України у Західну Німеччину, в Баварію, доказуючи світові, що в Україні продовжується національно-визвольна боротьба. Перебувши деякий час у таборах переселенців Німеччини, Іван у 1950 році переїхав до Америки у Клівленд. На деякий час загубив родину, яка в 1947 році потрапила у вир операції „Вісла” і була виселена з рідних земель. В цей час Єва була кілька разів арештована, зазнавши у в'язницях невимовних знущань. Двічі була засуджена, як політв'язень. Лише під час хрущовської відлиги була звільнена (у 1957 р.), а в 1958 році за допомогою Червоного Хреста подружжя змогло знайти одне одного.

У Клівленді у них народилося ще двоє дітей – Оксана і Мирон. Єва відразу активно включилася в громадську діяльність, вступивши

до Союзу Українок Америки, де фахово працювала у господарській референтурі.

Покійна була лагідної вдачі, побожна, любила свій народ, свою церкву і в такому дусі виховувала синів і дочку. На жаль, затяжна хвороба не дозволила їй довго бути активною в громаді.

Похоронні відправи за Євою Оліяр відбулися в похоронному заведенні Колодій-Лазута і в українській католицькій церкві св. Андрія 1 і 2 липня 2009 р.

Родина Покійної щиро дякує за похоронні відправи пароху церкви св. Андрія о. Ігореві Касіяну, пароху церкви св. Апостолів Петра і Павла о. Андрію Гановському, дякові п. Ірині Кулик, голові 33-го Відділу СУА Олі Дем'янчук за теплі прощальні слова після Парастасу, Товариству УПА та осередку СУМу, які віддали шану пам'яті з організаційними прапорами. Щирозаочно дякує родина всім учасникам похорону за співчуття, молитви, за квіти і пожертви на різні цілі. Нехай Господь винагородить всіх їх своїми щедрими ласками.

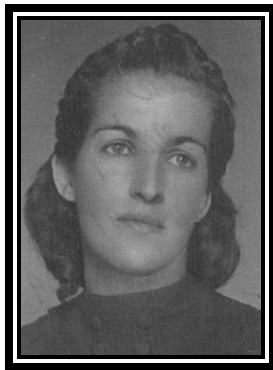
Після прощального слова за традицією 33-го Відділу СУА голова Оля Дем'янчук і заступниця Євгенія Бенко вклали до труни синьожовтий мішечок з грудочкою рідної землі, привезеної з Києва, з могили патронки Відділу Лесі Українки.

Покійна Єва Оліяр залишила в глибокому смутку чоловіка Івана, сина Ігоря з дружиною Стефанією, доню Оксану з чоловіком Зоряном, сина Мирона з дружиною Ганною, внуків Олексу, Христофора, Марічку та дальшу родину в Клівленді та Україні. Похована на цвинтарі св. Андрія в Пармі.

Нехай чужа, але гостинна американська земля буде їй легкою. Вічна пам'ять!

Оксана Шараневич,
пресова референтка 33-го Відділу СУА.

15 травня 2009 року з волі Всевишнього відійшла в Божу Вічність довголітня членка 63-го Відділу СУА Ольга Малиновська-Макар.

Ольга Макар прибула до Дітройту разом з родиною після Другої світової війни і відразу включилася в громадську працю. Була однією з основниць 63-го Відділу СУА ім. Софії Русової, який був заснований 15-го грудня 1954 року. Від 1956 року впродовж кількох років Оля була головою Відділу і 10 років референткою суспільної опіки Округу Дітройт. Це були роки розквіту діяльності 63-го Відділу СУА. Програми сходив завжди були цікаві, нові проєкти пошавлявали працю членок. Особливо славилися „Вишивані вечорниці”, дохід яких призначався на парохіальну школу Непорочного Зачаття. Особливо треба згадати, що бл. П. Оля Макар залучала свої доні, сестру Стефанію Легету, щоб все відбувалося успішно.

Під час хвороби Оля все цікавилася працею Відділу, просила подякувати паням, що телефонували до неї, прислали картки скорого видужання, за молитви. Жила в глибокій вірі в Божу поміч, сповнена любов'ю до краси і добра. Особливо любила свою родину, внуків, яким передала пошану до Бога, до церкви, до свого народу, його мистецтва і культури.

Покійна належала до Марійської Дружини при церкві Непорочного Зачаття. На Панахиді від Марійської Дружини Її прощала Ляся Мазяк. Від родини ширими словами промовляла Христина Юзич. Піснею „Видиш, брате мій...” всі присутні зі сумом попрощали нашу Дорогу Олю.

Добре ім'я нашої Посестри назавжди залишиться на сторінках історії СУА. Нехай севишній Господь дарує Їй заслужений спокій. Родині складаємо найщиріші співчуття.

Ольга Гищак

16 квітня 2009 року відійшла у вічність Ірена Смеречанська-Капустинська, зразкова членка колишнього 93-го Відділу СУА ім. Олени Степанів в Гартфорді, Округа Нова Англія.

Померла в Ютиці, куди переїхала раніше, після смерті чоловіка Олександра. Похована на українському цвинтарі в Гластонбері біля свого чоловіка і батьків.

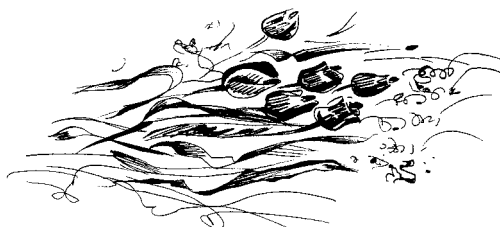
Покійна відзначалася гарною, погідною вдачею консервативних манер. Була глибоко релігійною і жертвовною. Перебуваючи в рядах СУА, спонсорувала Стипендійну Акцію та жертвувала на потреби Фонду Українознавства Гарварду.

Покійна постійно підтримувала зв'язок з громадою Гартфорду через членок СУА. Похоронні відправи відслужено в Ютиці. Тлінні останки перевезено до Гластонбері 22-го квітня, де її зустріли і попрощали членки колишнього 93-го Відділу СУА. Панахиду відправив о. Павло Мартинюк.

Після похоронних відправ зійшлися в гостинному приміщенні, відчуваючи потребу поділитися споминами про покійну Ірену та згадати швидкоминулі роки колись так динамічного 93-го Відділу СУА.

Дорога наша Ірено, нехай земля Вашингтона буде Тобі легкою, а пам'ять про Тебе живою!

*Володимира Теслюк,
Членка 106-го Відділу СУА.*

Посперечалися одного разу Олівець з Гумкою про те, котре з них більш потрібне малому школяреві Юркові.

А треба вам це знати, що Олівець був дуже гордий, а Гумка страшенно вперта.

— Ну, скажи, навіщо ти кому придалася? — глумився Олівець над Гумкою. — Та ти ні однієї рисочки на папері накреслити не зумієш! — А що вже й казати про те, щоб ти могла написати в зошиті таке слово, як "мама", чи "баба", чи ось хоч $2+2=4$. А втім, нехай всі тут присутні розсудять і скажуть, хто більше вартісний: я чи ти???

В Юрковому пеналі були дві нові ручки, одна лінійка, одна червона стругалка.

Поки що вони мовчали, бо не мали охоти мішатися до суперечки.

— Те-те-те! — зацокотіла з кутка язиката Гумка. — І що ж з твоєї писанини, коли все те, що ти нашкрябаєш, я одним махом зітру!

— Ой, так, так! — зідхнув Зошит, що лежав на столі. — Все те спадає на мою бідну шкіру! Одні

Казка про нерозуми

пишуть, другі стирають, а я бідний терплю! І за що мені така кривда? Звичайно, ця сварка між Олівцем та Гумкою не закінчилась.

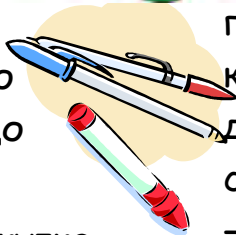
Навпаки, вони ще більшими ворогами стали

І чекали лише нагоди, щоб посваритися вдруге.

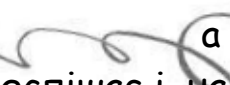
На таку нагоду не треба було довго чекати. Увечері малий Юрко залишив свої шкільні прилади на столі.

Коли ж годинник у куті біля шафи видзвонив дванадцятю годину і сяйво місяця сплило крізь вікно, на столі зараз почалась дивна метушня. Олівець пригадав собі сварку з Гумкою.

— Ну, ти, навісна цокотухо! — крикнув Олівець. — Перед усіма мешканцями шкільної торби викликаю тебе на смертний бій! Побачимо, хто кого переможе: чи ти мене перетреш, чи я тебе перепису!

— О, не діждати того, щоб Олівець узяв верх наді мною, — обізвалась Гумка. — Я на голові стану, а таки докажу, що його перетру!

Олівець і Гумка виступили на поле бою, що ним був Зошит. Ну й завзята ж була боротьба! Що Олівець напише, те Гумка й зітре! Олівець пише, аж пріє, а Гумка не відстає! Олівець пише закарлючки, а Гумка за ним все поспішає і написане, мов язиком, злизує.

Ну, та відома річ: чим довше Олівець писав, то усе більше й більше він списувався. Олівець хоч-не-хоч мусів щоразу бігти до Стругалки й просити, щоб вона його застругала наново.

У цій завнятій боротьбі Гумка теж стерлася вже на половину,

але й вона не піддавалась!

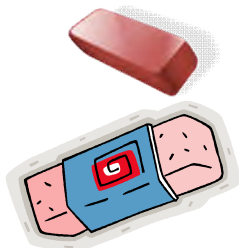
— Гину я — казала, — сама бачу. Та хай з мене марної порошок не залишиться, а я йому покажу, що я його п-е-р-е-т-р-у!

І так Олівець писав, а Гумка стирала, аж Олівець списався на малий обгризок, а Гумка на шматочок. Але й далі у своїй гордості та впертості вони не поступилися одне одному і чубилися до самого кінця, аж доки з Олівця залишилась тільки стружка, а з Гумки лише порошок.

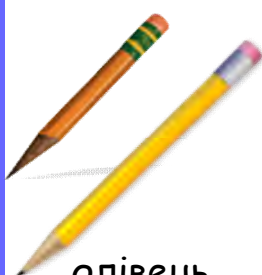
Прийшов ранок. Крізь вікно повіяв вітерець, здув з вікна всю стружку й весь порошок, і з Олівця та Гумки не залишилося й сліду. І на сміх вийшло таке диво, що ні одне з них не перемогло і обоє пішли марно з цього світу.

ВКАЗІВКА: нарисуй

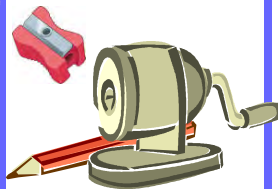
в кожному квадратику під більшим шкільним приладдям.

гумка
eraser

олівець
pencil

стругалка
sharpener

пенал
pencil case

зошит
notebook

Based on a story written by I. Kernytsky, which was featured in October 1957 issue of "Veselka," a children's magazine published by the Ukrainian National Association (UNA).

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬО ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА ТРАВЕНЬ 2009

3,900 дол. д-р Володимир і Анна Рак, **2,500 дол.** Орест Шуль (Goldman Sachs); **2,000 дол.** Микола Яремко (Johnson & Johnson Family Comp.); **по 1,000 дол.** д-р Марія Мотиль (Merck Partnership for Giving), Ярослав і Катря Червоняки, Вячеслав Цетенко, 83-ий Відділ СУА; **450 дол.** Дарія Лисий (Exxon Mobil); **400 дол.** д-р Леонід і Оксана Мостовичі; **200 дол.** д-р Ярослав і Ольга Ставничі; **170 дол.** Ярослав і Галина Оберишини; **по 100 дол.** Стефанія Семущак, Теодозій і Ірена Коляса, Олександр і Галина Воскоб, Merrill & Maya Lipter, Michael Tomlin, Mary Zilg; **85 дол.** Юрій Левицький; **75 дол.** Любомир Гайда; **по 50 дол.** Анна Венгльовська, Наталія Леочко, Стефанія Кобилецька, Богдан Малаяк, Стефан Начестий, Микола Дейчаківський, George & Nadia White, д-р Софія Андріяшук, Богдан Сипняк, Юрій і Мирослава Граби, д-р Наталія Григорчук, Лідія Прокоп (J, P, Morgan Chase), Jerry Dasu, Зореслава Мисько, Євген Бачинський, Роман Гелетканіч (Velco Group Corporation), Оксана Лобачевська, Зіна Михайличенко; **по 35 дол.** Василь Лобур, Марія Борковська; **по 30 дол.** Лідія Горохівська, Катерина Денега; **по 25 дол.** Євген Данилишин, Діма Комілевська, Борис Захарчук, Христина Ференцевич, Марія Клос, Григорій Онуфрив, Богдан і Ксеня Корженьовські, Олена Папіж, Марта Турчин, Ярослав і Пауля Качмарі, Марія Скаськів, Христина Карпевич, Лідія Бук; **по 20 дол.** Harry & Emilia Swiatkiwsky, Емілія Іванів, Нестор Кухта, Юліяна Панчук, Ірена Гунзе, Alice Naritan, Mary Chimow, Анна Федорович, Оля Цегельська, Євгенія Когут, Тамара Лихолай, Марія Думенко, Роман Запутович, Михайло і Дарія Лесіви, Іва Лісікевич, Орест і Оксана Кузьми, Надія Плакида, Єлена Вонс, Оксана Крушельницька, Марія Ярема Остапа, Володимира Кавка, Юрій і Христина Балинські; **по 15 дол.** Анна Заращак, Євгенія Ониськів, Роман Радавець, Петро Лещишин, Софія Вацик, Михайло Василюшин, Петро і Лідія Китасті, Дарія Яросевич, Татяна Грицина; **по 10 дол.** Оксана Ткачук, Євген Злонкевич, Анна Войтович, Марія Абрамюк, Патриція Дикий, Роман і Марія Беґей, Ярослава Кукіль, Євген і Анісія Гіль, Микола і Ірена Глухий, Роман Трояновський, Дмитро Бараницький, Анна і Олег Роспутько, Roger Popa, Марія Мельник, Софія Шашкевич, Р. Принада, Стефанія Вочок, Оксана Бачинська; **по 5 дол.** Geraldine Verbicki, Василь і Анна Васів, Марія Мухайлишин; **2 дол.** Іван Корнило.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять д-ра Осипа Оришкевича складаю 50 дол.
Ольга Городецька.

У пам'ять **бл. п. Ольги Смаль** складаю 50 дол.
Богданна Бігун.

У пам'ять **бл. п. Люби Щур** складаємо 50 дол.
Володимир і Богданна Слижі.

У пам'ять **бл. п. Лідії Бульби** складаю 50 дол. Оксана
Тритяк.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ 2009

10,000 дол. зі спадку Марії Логази; **1,000 дол.** Ольга Ярух; **по 500 дол.** Борис Галаган, зі спадку Софії Дзюбатої; **250 дол.** Володимир Хлебович; **200 дол.** о. Алексей Лімонченко; **по 100 дол.** Іван Чернявський, Богдан Одежинський (GE Foundation), Frances P. Walsh; **по 50 дол.** Оленка Добчанська, Євген Змий (The Pfizer Foundation), Анна Заброцька, Дарія Самотулка, John & Wendy Keryk, Богдан Лукашевський. Анна Серант; **40 дол.** Люба Шевченко; **по 35 дол.** Валентина Кузьмич, Ольга Гоородецька; **по 25 дол.** Олександр Качмар, Катерина Оприско, Франко Серафін, Люба Кушнір, Галина Футала; **по 20 дол.** Володимир Шмирко, Barbara Chupa, Jerry & Tahirih Petryha; **по 15 дол.** Анна Команецька, Василь Барабаш; **по 10 дол.** 68-ий Відділ СУА, Katherine Finch, Галина Білик, Ольга Марушак Кандель; **5 дол.** Ярослав Щеглов.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Мирослава Трояна** складаю 50 дол.
Христина Боднар Шелдон.

У світлу пам'ять дорогої кузинки **бл. п. Люби Слиж Щур** складаємо 100 дол. Сестрам і братові складаємо щурі вислови співчуття. Ярослав і Ярослава Слиж Панчуки.

У пам'ять **бл. п. Стефана Чуйка** складаю 100 дол.
Оксана Байко.

З НАГОДИ

З нагоди **50-ліття подружнього життя Олега і Оксани Лопатинських** датки склали: 1,000 дол. Олег і Оксана Лопатинські; по 250 дол. – Ярослав і Марія Томоруги, Олександр і Ліда Пясецькі, Андрій і Олександра Лопатинські, Ігор Зварич і д-р Марта Лопатинська; 200 дол. Ярослав і Ірина Куровицькі; 50 дол. Ярослав і Лідія Черники.

З нагоди **50-ліття подружнього життя Юрія і Марії Українських** датки склали: 250 дол. Юрій і Марія Українські; 200 дол. Юрій Клофас; 100 дол. Михайло і Ольга Мочули; по 50 дол. Анега Коваль, Роман і Аурелія Граби, Андрій, Ерін і Рігні, Ковалі.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька

Маріанна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич
Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович
Дарія Дроздовська
Надія Цвях
Рома Шуган
Лідія Баб'юк-Слиж
Віра Кушнір
Ірена Стецьків

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— кореспонденційна секретарка
— скарбник
— фінансова секретарка
— пресова секретарка
— вільна членка
— вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик
Христина Швед
Зоряна Гафткович
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Орися Трешньовська
Роксоляна Яримович

— суспільної опіки
— виховна
— мистецтва і музею
— стипендій
— архівар
— екологія і здоров'я
— вільних членок

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич
Христина Хомин-Іжак
Ярослава Геруляк
Зінна Джус-ДеБол і
Діді Бутенко
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Зоряна Міштал
Марія Кейд
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью Йорк
— Північний Нью Йорк
— Нью Джерзі
— Огайо
— Чикаго
— Нова Англія
— Центральний Нью Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг'
Рената Заяць
Татіяна Рішко
Галина Келлер

— голова
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Uiana Zynych
Anna Macielinski
Sophia Hewryk
Chrystyna Melnyk
Mariya Andriyovych
Daria Drozdovska
Nadia Cwiach
Roma Shuhan
Lidia Babiuk Slyph
Vera Kushnir
Irena Steckiv

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary
— Treasurer
— Financial Secretary
— Press Secretary
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lidia Kazewych
Christine Chomyn-Izak
Slava Gerulak
Zinnia Dzus-DeBole and
Didi Butenko
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Zoryana Mishtal
Maria Cade
Ulana Hlynsky

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk
Christine R. Shwed
Zoriana Haftkowycz
Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Orysia Tresznewsky
Roxolana Yarymovych

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Arts and Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Ecology/Women's Health Chairwoman
— Member-at-Large Liasion

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion
Maria Tomorug
Renata Zajac
Tatiana Rishko
Halyna Keller

— Chairwoman
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

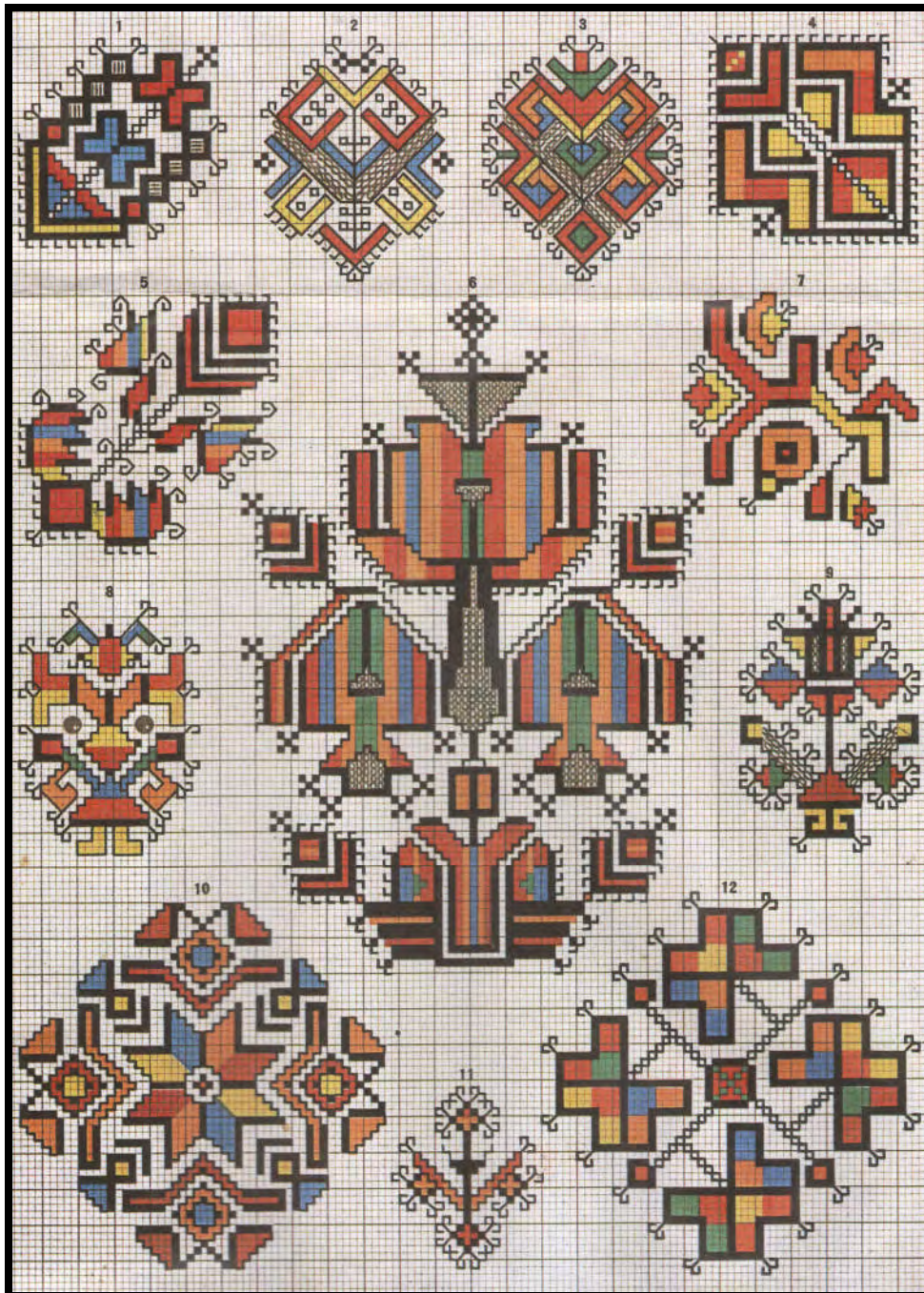
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Взори до вишивання із Кадобівці, повіт Заставна. Надіслала Оряся Зінич.
Embroidery designs from Kadobivtsi, Zastavna region. Contributed by Orysia Zynycz.*